Alice i Eventyrland
af Lewis Carroll, tegninger af John Tenniel (1865)

Nu glider båden sagteligt,
mens sommerdagen går.
Små hænder drager årerne
det bedste, de formår.
Små kræfter vinder langsomt frem,
hvor solskinsbølger slår.

Hvad - be'r I nu om eventyr,
I tre små glubske unger,
skønt luften er som åndedrag
af spæde alfelunger?
Man kan jo knap få ørenlyd
for jeres rappe tunger!

"Begynd - begynd!" - den lille dronning
sparer ikke krudtet.
"Helst no'et rigtig tosset no'et!"
si'r nummer to besluttet.
Den tredje stemmer kraftigt i
mindst en gang i minuttet.

Og så, med et, forstummer de.
Alt synes nu så lydt.
De er i fantasiens land,
vidunderligt og nyt,
hvor drømt forvandler sig til sandt,
og ingen bliver snydt.

Men kilden tørrer ofte ind
og giver golde aks,
Så lover man, de siden
skal få mer af samme slags.
Tre stemmer ivrer En imod,
for de vil ha' det straks!

Og sådan føjed brikkerne
sig sammen to og to.
Vort muntre lille eventyr
fik langsomt lov at gro.
Og båden vender næsen hjem,
mens solen går til ro.

Kom, Alice, ræk mig så din hånd.
Tag mod mit eventyr
og gem det bag de drømmeslør,
hvortil vor tanke flyr -
som pilgrimshilsen fra et land,
hvor barnets verden gryr.

Kapitel 1 - Alice dumper ned til kaninen

Hvor det dog kedede Alice at sidde sammen med søsteren dernede ved søen - uden at have noget at tage sig til! Et par gange havde hun kigget i den bog, søsteren var i færd med at læse, men der var ingen billeder i den og heller ingen samtaler ...
"Og hvad fornøjelse har man af en bog uden billeder, og hvor personerne ikke snakker med hinanden?" tænkte Alice.

Man kunne jo give sig til at binde kranse, men var det så morsomt, at det var umagen værd at rejse sig op og plukke bellis? Mens Alice således sad og tænkte frem og tilbage (så godt hun kunne på grund af varmen, der gjorde hende sløv og søvnig) - opdagede hun pludselig en hvid kanin med røde øjne. Den løb lige forbi hende ...
Det var ikke *særlig* mærkværdigt, og Alice syntes heller ikke, det var *særlig* overraskende, at kaninen sagde til sig selv: "Ih, du glade verden! Jeg kommer for sent!" - Da hun tænkte på det bagefter, syntes

hun ganske vist, at hun burde være blevet forbavset, men lige i øjeblikket betragtede hun det som noget meget naturligt, at kaninen kunne tale. - Men da den også *tog et ur op af vestelommen*, kiggede på det og skyndte sig af sted, sprang Alice op, for nu slog det hende, at hun aldrig nogen sinde havde set en kanin, der både havde vest på og et ur, den kunne tage op af lommen. Alice blev vældig nysgerrig og løb bag efter kaninen, tværs over marken. Hun nåede lige netop at se den smutte ned i et stort hul, der var under hækken.

I næste øjeblik fulgte Alice efter den uden at tænke på, hvordan i alverden hun skulle komme ud igen. Det første stykke af kaningangen gik lige ud som en tunnel, men så skrånede den pludselig nedad - og så brat, at Alice ikke nåede at standse, før hun mærkede, at hun faldt ned i en dyb, dyb brønd.
Ja, enten var brønden meget dyb, eller også faldt hun meget langsomt, for hun havde god tid undervejs til at se sig omkring og spekulere på, hvad der nu ville ske. Først prøvede hun at se ned for at blive klar over, hvor hun kom hen, men det var så mørkt, at hun ikke kunne se noget. Så kiggede hun på brøndens vægge og opdagede, at de var fulde af skabe og boghylder. Hist og her hang der desuden en del kort og billeder. Hun tog en krukke ned fra en af hylderne, da hun svævede forbi. "APPELSIN-MARMELADE" stod der på en seddel, men krukken var tom, til hendes store skuffelse. Hun turde imidlertid ikke give slip på den, af angst for at slå nogen ihjel, og derfor satte hun den straks ind på en af de hylder, hun svævede forbi.
"Ja," tænkte Alice for sig selv, "efter den her kolbøtte vil jeg ikke synes, det er noget særligt at falde ned ad trapperne! Så vil de vel nok sige derhjemme, at jeg er en tapper pige! Ja, jeg ville ikke engang hyle, hvis jeg faldt ned fra taget af huset!" (Og det var jo højst sandsynligt!)

Ned, ned og stadig nedad. Ville hun da *aldrig* holde op med at falde? "Hvor mange mil er jeg mon nu faldet?" sagde hun højt. "Jeg må snart være i nærheden af jordens midtpunkt. Lad mig nu se: Det må være næsten tusind mil, tror jeg -" (Ja, du forstår, Alice havde lært en masse af den slags ting i skolen, og selv om det ikke netop var det *allerbedste* tidspunkt, hun havde valgt til at vise sine kundskaber - eftersom ingen kunne høre hende - var det jo altid godt at genopfriske dem.) - "Ja, det er nok omtrent den rigtige afstand, men jeg kunne godt lide at vide, hvilken breddegrad eller længdegrad jeg er kommet til?" (Alice havde ikke det fjerneste begreb om, hvad breddegrad og længdegrad var for noget, men det var vældig morsomt at bruge den slags fine ord.)

Lidt efter begyndte hun at snakke igen. "Mon jeg falder tværs *igennem* jorden? Det bliver vel nok sjovt at komme ud til de mennesker, der går med hovedet nedad! Antipatierne, eller hvad de hedder -" (Denne gang var hun glad over, at ingen kunne høre, hvad hun sagde, for hun havde nemlig på fornemmelsen, at det ikke var det helt rigtige ord). "Men jeg vil naturligvis spørge dem om, hvad deres land hedder. Undskyld, frue, er det her New Zealand eller Australien?" (Og hun prøvede på at *neje*, mens hun talte - tænk engang: at neje, når man falder gennem luften! Tror du, du kunne gøre det?) "Og hun vil sikkert synes, jeg er en dum, lille pige! Nej, jeg vil ikke spørge om det. Jeg kan måske læse navnet et eller andet sted."

Ned, ned og stadig nedad. Da Alice ikke havde andet at tage sig til, begyndte hun at snakke igen. "Dina vil savne mig meget i aften; det er jeg overbevist om!" (Dina - det var hendes kat.)

"Forhåbentlig husker de at give den en underkop med mælk, når de drikker deres aften-te. Dina, kære, søde Dina, jeg ville ønske, du var her sammen med mig! Der er ganske vist ingen mus i luften, og det er jo trist nok, men du kunne måske fange en flagermus, og den ligner næsten en rigtig mus - Men mon katte egentlig spiser flagermus?" Nu begyndte Alice at blive søvnig og sagde hele tiden for sig selv, som om hun talte i søvne: "Spiser katte flagermus? Spiser katte flagermus?" Undertiden blev det til: "Spiser flagermus katte?" Men det var jo ligegyldigt, hvad hun sagde, eftersom hun ikke kunne svare på nogle af spørgsmålene.

Hun kunne mærke, at hun var ved at falde i søvn. Og hun var netop begyndt at drømme, at hun spadserede hånd i hånd med Dina, som hun spurgte meget indtrængende: "Nå, Dina, sig nu sandheden - har du nogen sinde spist en flagermus?" - da hun pludselig havnede med et bump midt i en dynge tørre blade. Og så faldt hun ikke mere!

Alice havde ikke slået sig det mindste. Hun sprang straks op og kiggede i vejret, men der var ganske mørkt over hendes hoved. Foran sig havde hun en lang gang, og hun kunne stadig se den hvide kanin, der ilede af sted ... Der var ikke et øjeblik at spilde - Alice fløj efter den, alt hvad hun kunne, og nåede lige netop at høre kaninen sige, idet den drejede om et hjørne: "Av, tak skæbne - hvor klokken dog er mange!" Hun var lige i hælene på den, men da hun kom om hjørnet, var den borte. Og hun befandt sig nu i en lang, lav sal, der blev oplyst af en række lamper, som hang ned fra loftet.

Der var døre hele vejen rundt, men de var alle sammen låsede, og da Alice forgæves havde prøvet på at lukke dem op, den ene efter den anden, gik hun, meget bedrøvet, midt ud i salen og spekulerede på, hvordan hun dog skulle komme ud igen.

Pludselig stødte hun mod et lille, trebenet bord, der var lavet helt af massivt glas. Det eneste, der lå på bordet, var en lille guldnøgle, og Alice tænkte straks, at den sikkert passede til en af dørene. Men ak, enten var låsene for store eller nøglen for lille - hun kunne ikke åbne en eneste af dørene! Men da hun for anden gang gik hele salen rundt, kom hun til et lille gardin, som hun ikke havde lagt mærke til før. Og bag ved det var der en lille dør, som knap nok var en halv meter høj. Hun prøvede den lille guldnøgle i låsen, og hvor blev hun glad, da den passede nøjagtig!

Alice åbnede døren og så nu, at den førte ind til en smal gang, der ikke var meget større end et rottehul. Hun lagde sig på knæ, og for enden af gangen kunne hun se den dejligste have, man kan tænke sig. Hvor hun dog længtes efter at komme bort fra den mørke sal og spadsere omkring mellem de vidunderlige blomster og de friske springvand, men hun kunne ikke engang få hovedet gennem døråbningen. "Og selv om mit hoved kunne komme igennem," tænkte den stakkels Alice, "ville jeg jo ikke have megen fornøjelse af det, når jeg ikke kan få skuldrene med. Ah, hvor ville jeg dog ønske, at jeg kunne skydes sammen som en kikkert! Jeg tror nok, jeg kunne - hvis jeg bare vidste, hvordan jeg skulle begynde." Ja, ser du, der var jo allerede hændt så mange besynderlige ting, at Alice begyndte at tro, intet var umuligt!

Det var ingen nytte til at blive stående ved den lille dør, og derfor gik hun tilbage til bordet. Dér lå måske en anden nøgle - det håbede hun så småt - eller hun kunne måske finde en bog, der forklarede, hvordan man skulle bære sig ad med at blive et kikkert-menneske. Men denne gang fandt hun en lille flaske på bordet ("den var her bestemt ikke før," sagde Alice), og på flasken var der en papirstrimmel, hvor der stod med store, sirlige bogstaver: "DRIK MIG".

Det var jo meget godt, sådan uden videre at sige: "Drik mig", men Alice var en klog, lille pige, der ikke gjorde det lige straks. "Nej, jeg må dog først se efter, om der står "Gift" på flasken," sagde hun. Sagen var den, at hun havde læst en mængde små, rørende historier om børn, der havde brændt sig eller var blevet ædt af vilde dyr ... og mange andre ubehagelige ting ... blot fordi de ikke *ville* høre, hvad voksne mennesker havde sagt til dem ...

at man brænder sig på en gloende ildrager, hvis man tager på den, og at det som regel bløder, hvis man skærer en *meget* dyb flænge i fingeren med en kniv. Og Alice havde heller ikke glemt, at hvis man drikker for meget af en flaske, der står "Gift" på, er det næsten sikkert, at man før eller senere får ondt i maven.

Der stod imidlertid *ikke* "Gift" på denne flaske. Alice turde derfor godt tage en slurk, og hun syntes, det smagte rigtig udmærket (det smagte som en blanding af kirsebærtærte, vanillecreme, ananas, kalkunsteg, flødekarameller og ristet brød med smør). Så det varede ikke længe, før hun havde tømt hele flasken.

"Det var dog en besynderlig følelse!" sagde Alice. "Nu er jeg vist ved at klappe sammen som en kikkert!"

Og således forholdt det sig virkelig. Nu var hun kun henved fem og tyve centimeter høj, og hendes ansigt strålede ved tanken om, at hun nu lige netop var så stor, at hun kunne gå gennem den lille dør og komme ud i den dejlige have. Men hun ventede dog først et par minutter for at se, om hun ville skrumpe endnu mere ind. Tanken gjorde hende en smule ængstelig. "Det ender måske med,

at jeg forsvinder helt som flammen på et lys," sagde Alice for sig selv. "Hvad mon der så ville blive af mig?" Og hun prøvede at forestille sig, hvordan en lysflamme ser ud, når man har slukket den - hun kunne ikke huske, at hun nogen sinde havde set det ...

Da hun lidt efter mærkede, at der ikke skete mere, besluttede hun at gå ud i haven. Men, stakkels Alice! - da hun kom hen til døren, opdagede hun, at hun havde glemt den lille guldnøgle, og da hun gik tilbage til bordet for at hente den, var det hende umuligt at nå den. Hun kunne se den ganske tydeligt gennem glasset, og hun prøvede, så godt hun kunne, at klatre op ad det ene bordben, men det var alt for glat, og da hun havde anstrengt sig så længe, at hun var helt udmattet, satte hun sig ned og græd, den lille stakkel.

"Nå, det nytter jo ikke noget at græde på den måde!" sagde Alice strengt til sig selv. "Jeg råder dig til at holde op med det samme!" Hun plejede at give sig selv gode råd (men hun fulgte dem sjældent), og undertiden skældte hun sig selv så voldsomt ud, at hun fik tårer i øjnene. Hun kunne også huske, at hun engang havde prøvet på at give sig selv en lussing, fordi hun havde snydt sig selv i et parti kroket, som hun spillede imod sig selv. Ja, Alice var et mærkeligt barn, der godt kunne lide at lade, som om hun var to forskellige personer. "Men det er der ikke megen fornøjelse ved lige i øjeblikket," tænkte den stakkels Alice, "der er jo knap nok så meget tilbage af mig, at der er nok til *eet* menneske!"
Lidt efter fik hun øje på en lille glasæske, der var anbragt under bordet. Hun åbnede den og fandt en ganske lille kage, hvorpå der stod: "SPIS MIG" (bogstaverne var af korender og meget smukt lavede).

"Ja, *jeg* vil spise den," sagde Alice, "og hvis den får mig til at vokse, kan jeg nå nøglen, og hvis den gør mig mindre, kan jeg krybe under døren. Det er mig lige meget, hvad der sker - bare jeg kommer ud i haven!"

Hun spiste et lille stykke af kagen og sagde forventningsfuldt til sig selv: "Bliver jeg større eller mindre?" Hun lagde hånden på sit hoved for at føle, om hun voksede opad eller nedad, og hun blev meget overrasket, da hun opdagede, at hun slet ikke forandrede sig. Nå, sådan plejer det jo at gå, når man spiser kager, men Alice var efterhånden blevet vant til, at der skete de mærkværdigste ting ... og derfor syntes hun, at det både var kedeligt og tosset, at der ikke hændte noget usædvanligt.
Nu begyndte hun at spise for alvor, og det varede ikke længe, før hun havde fortæret hele kagen.

Kapitel 2 - En hel sø af tårer

"Det bliver mere og mere mærkeligere!" råbte Alice. (Hun var så forbavset, at hun helt glemte at tale ordentligt). "Nu bliver jeg jo længere og længere ... og kommer til at ligne verdens største kikkert! Farvel, fødder!" (Da hun så ned på sine fødder, var de så langt borte, at hun næsten ikke kunne se dem). "Ah, mine stakkels små fødder - hvem mon der nu skal give jer sko og strømper på? Ja, jeg kan ikke gøre det! Jeg er så langt væk, at jeg ikke kan tage mig af jer; I må klare jer, så godt I kan. - Men jeg må være sød imod dem," tænkte Alice, "ellers vil de måske ikke samme vej som jeg! Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre - jeg vil give dem et par nye sko i julegave, hvert eneste år."

Og nu begyndte hun at spekulere på, hvordan hun skulle ordne den sag. "Jeg må sende dem med et bud," tænkte hun, "og hvor vil det blive morsomt at sende gaver til sine egne fødder! og sikke sjov adressen kommer til at se ud!

"Nej, Gud, hvor jeg vrøvler!"

I samme øjeblik stødte hun hovedet mod loftet. Hun var nemlig mere end tre meter høj! Og nu tog hun straks den lille guldnøgle og skyndte sig hen til den dør, der førte ud til haven.

Stakkels Alice! Det eneste, hun kunne gøre, var at lægge sig ned på den ene side og kigge ud i haven med det ene øje. Men det var mere håbløst for hende end nogen sinde før at komme ud gennem døren. Hun satte sig ned og begyndte at græde igen.

TIL ALICES HR. HØJRE FOD,
TÆPPE NR. 1,
VED KAMINEN.
(Med mange hilsner fra Alice).

"Du burde virkelig skamme dig," sagde Alice. "En stor pige, der græder sådan!" (Ja, nu havde hun da lov til at kalde sig selv "en stor pige"). "Vil du straks holde op!" Hun blev alligevel ved med at græde. Tårerne strømmede fra hende i spandevis, og til sidst var der en stor sø rundt om hende. Den dækkede det halve af gulvet og var et par centimeter dyb.

Lidt efter hørte hun nogle små fødder trippe i nærheden, og hun skyndte sig at tørre sine øjne for at se, hvem det var, der kom. Det var den hvide kanin, som vendte tilbage! Den var meget fin i tøjet og havde et par hvide handsker i den ene hånd og en stor vifte i den anden. Den kom ilende i en forfærdelig fart og mumlede for sig selv: "Åh, hertuginden, hertuginden! Hun bliver fuldstændig ude af sig selv, hvis jeg har ladet hende vente!" Alice var så ulykkelig, at hun var i stand til at bede hvem som helst om hjælp. Da kaninen var ganske tæt ved hende, begyndte hun derfor at sige ganske sagte og forsigtigt: "Undskyld, men -" Kaninen blev så forskrækket, at den tabte de hvide handsker og viften - og forsvandt i mørket, så hurtigt som den kunne.

Alice samlede viften og handskerne op, og da der var meget varmt i salen, viftede hun sig ivrigt, mens hun snakkede videre med sig selv: "Ih nej, hvor alting dog er underligt i dag! Og i går gik jo alting, som det plejer ... Mon jeg er blevet en anden i nattens løb? Vent nu lidt - var jeg den samme, da jeg stod op i

morges? Jeg synes næsten, jeg kan huske, jeg var lidt anderledes. Men hvis jeg ikke er den samme, så er spørgsmålet jo: hvem i alverden er jeg da? Ja, det er *det*, der er så gådefuldt!" Og nu begyndte hun at tænke på alle de børn, hun kendte, der var i samme alder som hun selv. Kunne hun være blevet forbyttet med nogen af dem?

"Ja, jeg er i hvert fald ikke Ada," sagde hun, "for hun har sådan nogle lange krøller, og mit hår krøller slet ikke. Og jeg er da heller ikke Elisabet, for jeg ved en masse ting, og hun, åh, hun kan ikke det mindste! Nå, ja, *hun* er hun, og *jeg* er jeg, og - nej, hvor er det dog tosset alt sammen! Nu vil jeg undersøge, om jeg kan alt det, jeg plejer at kunne. Lad mig nu se - fire gange fem er tolv, og fire gange seks er tretten, og fire gange syv er - åh, nej, jeg kommer jo aldrig til tyve på den måde! Nå, den lille tabel er jo heller ikke så vigtig. Lad os prøve med geografien. London er hovedstaden i Paris, og Paris er hovedstaden i Rom, og Rom - nej, *det* er jo helt forkert! Jeg må være blevet forbyttet med Elisabet! Jeg vil prøve at fremsige "Nej se, hvor krokodillen kan!"" Alice foldede hænderne i sit skød, sådan som hun gjorde, når hun læste noget udenad. Men da hun begyndte at sige ordene, havde hendes stemme en hæs og mærkelig klang, og versene lød slet ikke, som de plejede:

"Nej se, hvor krokodillen kan!
Se halens sjove spræl.
Den pjasker sig i Nilens vand
og pudser sine skæl.

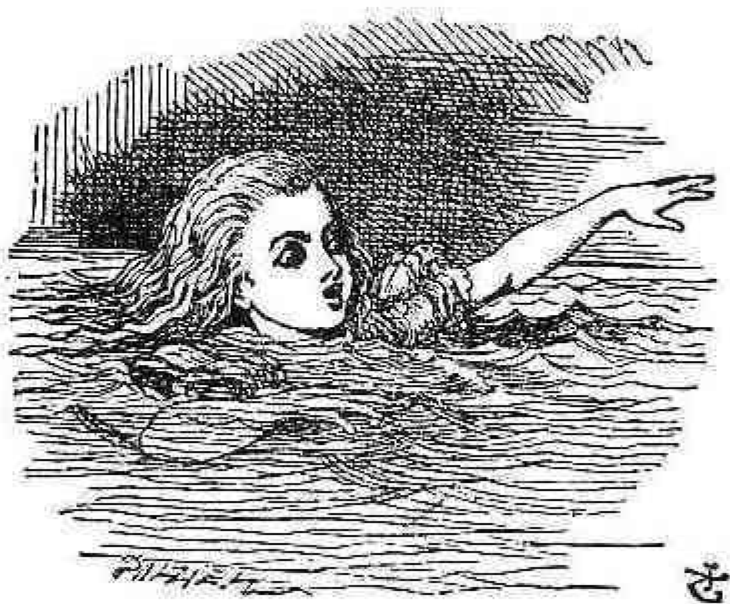
Hvor har den dog et venligt smil.
Dens klo er kælenskab.
"Kom ind, du lille fisk,
og hvil din finne i mit gab!""

"Nej, jeg tror ikke, det er de rigtige ord," sagde den stakkels Alice, og nu fik hun igen tårer i øjnene, "jeg må bestemt være Elisabet," fortsatte hun, "og tænk, så skal jeg bo i det lille, elendige hus og næsten ikke have noget legetøj! Og en forfærdelig masse lektier skal jeg lære! Nej, nu ved jeg, hvad jeg vil gøre: hvis jeg er Elisabet, så bliver jeg hernede! Det kan ikke nytte noget, at de stikker hovedet herned og råber: Kom op igen, kære barn! Så vil jeg bare se op og sige: Hvem er jeg? Fortæl mig først det, og hvis jeg så synes om at være den, I siger, jeg er, kommer jeg op. Ellers bliver jeg hernede, indtil jeg er en anden. - Men, åh nej!" sukkede Alice og græd voldsomt, "jeg *ville* nu alligevel ønske, at de stak hovedet herned! Jeg er så *forfærdelig* ked af at være her helt alene!"

Da hun sagde dette, kiggede hun ned på sine hænder og opdagede til sin forbavselse, at hun havde taget en af kaninens små, hvide handsker på, mens hun sad og talte med sig selv. "Hvordan har jeg dog båret mig ad med det?" tænkte hun. "Jeg må være ved at blive lille igen." Hun rejste sig op og gik hen til bordet for at måle sin størrelse ved siden af det. Nu var hun - så vidt hun kunne skønne - omtrent en halv meter høj. Hun svandt hurtigt ind, og hun opdagede snart, at det skyldtes den vifte hun holdt i hånden. Derfor skyndte hun sig at lade den falde - ellers var hun måske forsvundet helt!

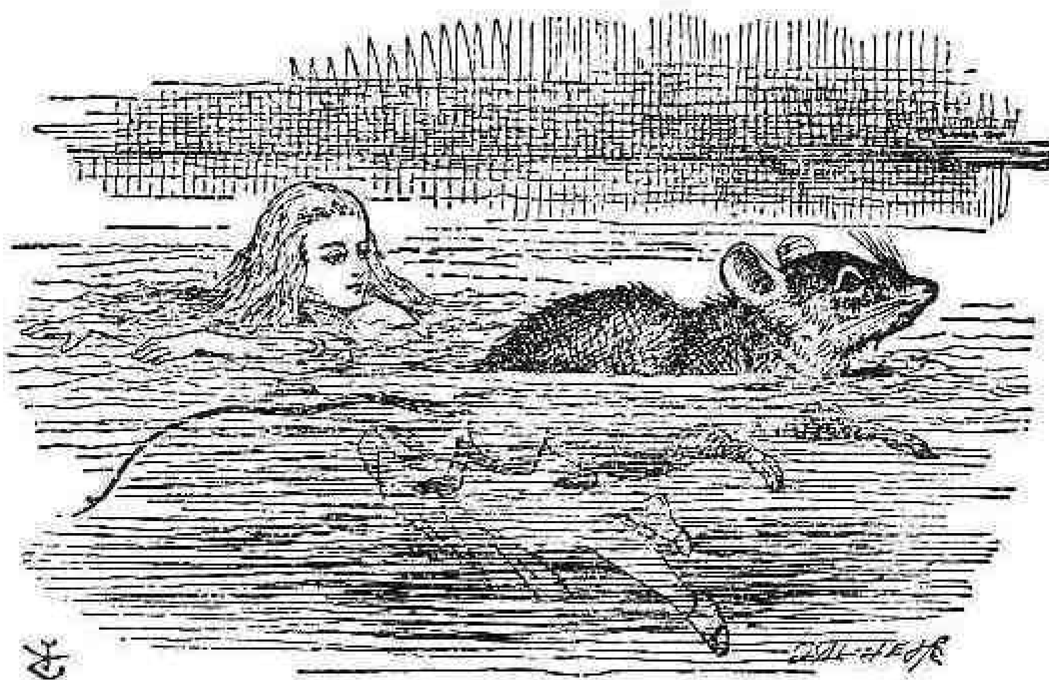
"Det *var* sandelig på høje tid!" sagde Alice. Hun var meget forskrækket over den pludselige forandring, men hun var alligevel glad, fordi hun stadig var til. "Og nu vil jeg ud i haven!" Hun løb, så hurtigt hun kunne, hen til den lille dør. Men ak, ak, den var stadig lukket, og den lille guldnøgle lå på glasbordet nøjagtig som før. "Og nu er det værre end nogen sinde," tænkte den stakkels Alice, "for jeg har da aldrig været så lille, som jeg er nu, aldrig! Det er virkelig for galt!"

Da hun sagde dette, gled hendes fod, og i næste øjeblik - pladask! - lå hun ude i det salte vand, lige til hagen. Hendes første tanke var, at hun på en eller anden måde var faldet i havet, "og så kan jeg tage med toget hjem," sagde hun til sig selv. (Alice havde en gang i sit liv været ved et badested. Der havde hun set børn, som gravede i sandet med træspader, badehuse ude i vandet og en lang række villaer langs stranden med en jernbanestation bagved ... Derfor troede hun, at der så sådan ud overalt ved kysten.) Hun opdagede imidlertid snart, at hun lå i den sø af tårer, hun havde grædt, da hun var tre meter høj.

"Jeg ville ønske, jeg ikke havde grædt så meget!" sagde Alice, da hun svømmede rundt og prøvede på at komme op af søen. "Nu får jeg vel den straf, at jeg drukner i mine egne tårer! Det bliver sandelig underligt. Men alting er jo så mærkværdigt i dag."

I det samme hørte hun noget plaske i vandet et lille stykke borte, og hun svømmede nærmere for at se, hvad det var. Først troede hun, det var en hvalros eller en flodhest, men så kom hun i tanker om, hvor lille hun selv var, og så gik det op for hende, at det blot var en mus, der var faldet i søen ligesom hun selv.

"Mon det kan nytte noget at snakke med den mus?" tænkte Alice. "Alting er så mærkværdigt hernede. Det ville derfor ikke forbavse mig, om den kunne tale. Nå, der sker jo ingen skade ved, at jeg prøver." Og så begyndte hun: "O, mus, ved du, hvordan man kommer op af denne sø? Jeg er træt af at svømme omkring her, o, mus!" (Alice mente, at sådan skulle man sikkert tale til en mus. Hun havde aldrig gjort det før, men hun kunne huske, at hun havde set denne remse i sin broders latinske grammatik: "Musen - musens - til musen - musen - o, mus!") Musen kiggede spørgende på hende. Det så ud, som om den blinkede med det ene øje, men den sagde ikke noget.

"Den forstår måske ikke, hvad jeg siger," tænkte Alice. "Det er bestemt en fremmed mus, der er kommet her til landet ..." Hun begyndte derfor igen: "Où est ma chatte?" (Det var den første sætning, der stod i hendes franske læsebog.) Nu sprang musen højt op over vandfladen og skælvede af skræk i hele kroppen. "Ah, om forladelse!" råbte Alice hurtigt. Hun var bange for, at hun havde såret det stakkels dyrs følelser. "Jeg glemte fuldstændig, at du ikke kan lide katte."

"Ikke lide katte!" råbte musen vredt og med skingrende stemme, "ville *du* måske kunne lide katte, hvis du var i mit sted?"

"Nej, måske ikke," sagde Alice i en beroligende tone. "Men vær nu ikke vred! Og dog ville jeg ønske, jeg kunne vise dig vores kat - Dina. Jeg tror, du ville komme til at holde af katte, hvis du så den. Det er sådan en sød og venlig lille kat," fortsatte Alice halvt for sig selv, mens hun svømmede langsomt rundt i søen. "Og den sidder og spinder så hyggeligt ved ilden ... og slikker sine poter og vasker sig i ansigtet ... og den er så dejlig blød at kæle for ... og den er så dygtig til at fange mus - åh, om forladelse!" råbte Alice igen, for nu rejste musen sandelig børster, og hun var fuldstændig klar over, at den var meget fornærmet. "Nu vil vi ikke snakke mere om katten, hvis du helst vil være fri."

"*Vi* - hvad mener du med *vi*?" råbte musen, der rystede helt ud i halespidsen. "Som om *jeg* ville tale om den slags ting! Vor familie har altid *hadet* katte, sådan nogle væmmelige, tarvelige og ækle skabninger! Lad mig ikke høre ordet kat en gang til!"

"Nej, nej, det skal ikke ske!" sagde Alice og skyndte sig at snakke om noget andet. "Holder du - holder du af - af hunde?" Musen svarede ikke, og Alice fortsatte derfor ivrigt: "Der er sådan en sød, lille hund i nærheden af det sted, hvor vi bor. Den kunne jeg godt lide at vise dig! Det er en lille terrier med klare, spillende øjne og sådan en lang, krøllet pels, en brun pels! Hvis man kaster noget, henter den det, og den kan sidde pænt på bagbenene og bede om sin mad og gøre mange andre kunster - jeg kan ikke huske mere end halvdelen af dem - og det er en bondemand, der har den, og han siger, at den gør sådan en nytte; og den er mange, mange penge værd! Han siger også, at den slår alle rotterne ihjel og - åh, undskyld!" sagde Alice bedrøvet. "Nu har jeg vist såret den igen!" Musen svømmede nemlig bort fra hende, så hurtigt den kunne. Søen kom ligefrem i oprør ved det ...

Alice råbte efter den med sin mildeste stemme: "Kære, lille mus, kom dog tilbage igen, så skal vi hverken snakke om katte eller hunde, når du ikke bryder dig om dem!" Da musen hørte dette, vendte den om og svømmede langsomt tilbage til Alice. Den var helt bleg i ansigtet (af vrede, tænkte hun), og den sagde med sagte og skælvende stemme: "Lad os svømme i land, så skal jeg fortælle dig min historie - og derefter vil du forstå, hvorfor jeg hader katte og hunde."

Det var på høje tid at komme i land, for søen var efterhånden blevet helt fuld af fugle og andre dyr, der var faldet i vandet - der var en and og en dronte, en papegøje og en ørn og mange andre mærkelige dyr. Alice førte an, og hele selskabet svømmede i land.

Kapitel 3 - Et væddeløb og en tale

Det var sandelig et besynderligt selskab, der nu samlede sig inde på bredden. Fuglene havde pjuskede og snavsede fjer, og de andre dyr var så drivvåde, at pelsen klæbede til deres krop. Og de var alle sammen gnavne og i dårligt humør.

Det første spørgsmål var naturligvis, hvordan de skulle blive tørre igen. Man drøftede sagen, og Alice syntes snart, at det var ganske naturligt, at hun talte i al fortrolighed med dyrene, som om hun havde kendt dem hele sit liv. Hun havde en lang samtale med papegøjen, der til sidst blev tvær og blot sagde: "Jeg er ældre end du, og må altså vide bedre besked!" Det ville Alice ikke gå med til, hvis hun ikke fik at vide, hvor gammel papegøjen var, og da den nægtede at røbe sin alder, blev der ikke sagt mere.
Til sidst råbte musen, der åbenbart havde en vis myndighed: "Sæt jer nu ned alle sammen og hør på mig! *Jeg* skal snart få jer tørre!" De satte sig straks ned i en stor rundkreds omkring musen. Alice så meget ængsteligt på den, for hun var overbevist om, at den ville blive forkølet, hvis den ikke snart blev tør igen.

"Hm!" sagde musen med en vigtig mine. "Er I alle parat? Dette her er noget af det tørreste, jeg kender. Stille, alle sammen, om jeg må bede! Jeg vil holde et historisk foredrag om Vilhelm Erobreren - det er overordentlig tørt ... Altså: Vilhelm Erobreren, hvis sag fandt støtte hos paven, havde snart vundet englænderne for sig ... Englænderne, der manglede ledere, og som i den sidste tid havde været udsat for adskillige overgreb og erobringsforsøg. Edvin og Morcar, jarlerne af Mercia og Northumberland -"

"Uf!" sagde papegøjen og gyste.
"Undskyld!" sagde musen med rynket pande, men meget høfligt. "Sagde du noget?"

"Nej," svarede papegøjen hurtigt.
"Nå, det forekom mig dog," sagde musen. "Godt, så fortsætter jeg. - Edvin og Morcar, jarlerne af Mercia og Northumberland sluttede sig til ham; også Stigand, den fædrelandselskende ærkebiskop af Canterbury, fandt det rådeligst -"
"Fandt *hvad*!" sagde anden.
"Fandt *det*, " svarede musen "du ved vel, hvad *det* er?"
"Jeg ved nok, hvad *det* er, når jeg finder noget," sagde anden. "Så er det som regel en frø eller en orm. Spørgsmålet er: hvad var det, ærkebiskoppen fandt?"

Musen brød sig ikke om anden, men fortsatte temmelig gnavent skyndsomst: "... fandt det rådeligst at forene sig med Edgar Atheling og drage Vilhelm i møde for at tilbyde ham kronen. Vilhelm optrådte først meget behersket - men normannernes hensynsløshed - hvordan har du det nu, min lille ven?" fortsatte musen henvendt til Alice.

"Jeg er mere våd, end jeg nogen sinde har været," sagde Alice temmelig nedslået. "Jeg bliver åbenbart slet ikke tør af det her."
"I så tilfælde proponerer jeg," sagde dronten højtideligt og rejste sig op, "at mødet ajourneres i den hensigt at tilvejebringe mere effektive ..."
"Tal dog ordentligt!" sagde ørnen. "Jeg forstår ikke halvdelen af de der lange og besynderlige ord - og det tror jeg for resten heller ikke du gør selv!" Her bøjede ørnen hovedet, for at man ikke skulle se, at den lo. Nogle af de andre fugle fnisede højlydt.
"Det jeg ville sige," sagde dronten i en fornærmet tone - "det var, at den bedste måde, vi kan blive tørre på, er ved at lave et handicap-løb."
"Hvad er et handicap-løb for noget?" spurgte Alice - ikke fordi hun brød sig særlig om at få det at vide, men dronten tav, som om den ventede, at en eller anden skulle sige noget, og ingen følte åbenbart trang til det ...

"Ja," sagde dronten, "den bedste måde at forklare det på er at gøre det." (Og da du måske kunne a lyst til selv at lave sådan et væddeløb en kold vinterdag, skal jeg fortælle dig, hvordan dronten ordnede den sag.) Først ridsede den en væddeløbsbane op, der *omtrent* var formet som en cirkel. ("Det er for resten lige meget, hvilken form den har," sagde dronten.) Så blev alle de tilstedeværende stillet op langs væddeløbsbanen ... sådan hist og her, som det nu kunne falde sig. Der blev ikke sagt: "En, to, tre - af sted!"; de begyndte bare at løbe, når det passede dem, og holdt op, når de ikke gad mere, så derfor var det sandelig ikke let at vide, hvornår væddeløbet var forbi. Men da de havde løbet en halv times tid eller deromkring og var blevet helt tørre igen, råbte dronten pludselig: "Væddeløbet er forbi!" og nu stimlede de sammen om den og spurgte forpustet: "Hvem har vundet?"

Det spørgsmål kunne dronten ikke svare på, sådan uden videre. Den måtte først tænke sig godt om. Den sad derfor i lang tid med den ene finger trykket imod panden (sådan som Shakespeare og andre berømte digtere ofte gør på de billeder, man ser af dem), og imens ventede de andre i tavshed. Til sidst sagde dronten: "*Alle* har vundet, og alle skal have præmie."

"Men hvem skal uddele præmierne?" råbte et helt kor af stemmer.
"*Hun*, naturligvis," sagde dronten og pegede på Alice. Hele skaren samlede sig straks omkring hende, og alle råbte i munden på hinanden: "Præmier! Præmier!"

Alice vidste slet ikke, hvad hun skulle gøre, og i sin fortvivlelse stak hun hånden i lommen og - der fandt hun en æske konfekt, der heldigvis ikke var blevet ødelagt af det salte vand. Hun delte nu konfekten ud som præmier, og det viste sig, at der lige netop var et stykke til hver.

"Men hun må da også selv have en præmie," sagde musen.
"Ja, selvfølgelig," sagde dronten meget alvorligt. "Har du andre ting i lommen?" fortsatte den og vendte sig om mod Alice.
"Kun et fingerbøl," sagde Alice bedrøvet.
"Giv mig det," sagde dronten.

Nu samlede alle dyrene sig igen omkring Alice, mens dronten højtideligt overrakte hende fingerbøllet med disse ord: "Vi anmoder dig herved om at modtage dette pragtfulde fingerbøl." Og da den var færdig med denne korte tale, råbte de alle sammen hurra.

Alice syntes, at det hele var temmelig komisk, men de så alle så alvorlige ud, at hun ikke turde le. Og da hun ikke kunne finde på, hvad hun skulle svare, bøjede hun blot hovedet og tog imod fingerbøllet med en så højtidelig mine som muligt.

Nu skulle de spise konfekten, og det gav anledning til en hel del spektakel og forvirring - de store fugle klagede nemlig over, at de ikke kunne smage noget, og de små fik deres stykker i den gale hals, så man måtte dunke dem i ryggen. Men til sidst blev det da overstået, og så satte de sig ned i en rundkreds og bad musen fortælle noget mere.

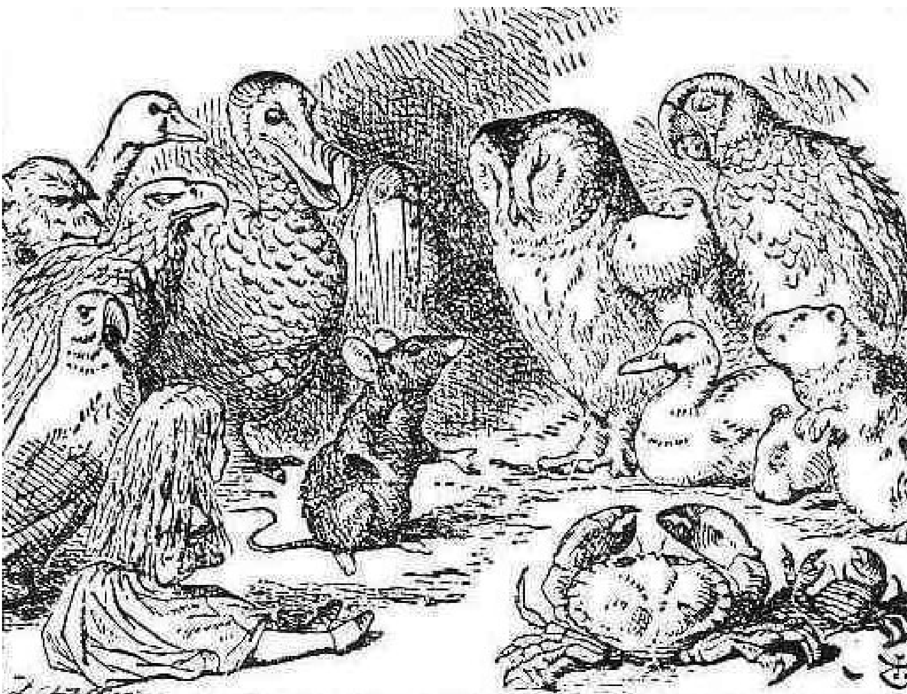
"Du lovede at fortælle mig din historie, husker du nok," sagde Alice. "Du skal sige, hvorfor du hader - k. og h.," tilføjede hun i en hviskende tone - hun var nemlig bange for, at hun skulle såre musen igen. "Den er lang og bedrøvelig," sagde musen og vendte sig med et suk om mod Alice, der sad og kiggede - meget forbavset - på dens hale.

"Ja, lang, det *er* den virkelig," sagde Alice, "men hvorfor kalder du den bedrøvelig?" Og hun blev ved at spekulere over denne hale, mens musen for talte, og til sidst syntes hun, historien så således ud:

Bister sa' til en
mus, som den
traf i sit hus:
"Jeg anklager
dig! Kom
med, nu må
retten afgøre
trætten!
Ingen ud-
flugter,
nej! Jeg

har ingen-
ting for, så
dagen er vor."
Musen svared
lidt spag:
"Jamen,
bedste
hr. hund -
mig fore-
kommer
dog denne
sag uden
nævning
og dommer
som tids-
spilde kun."
"Stik din
anke i lom-
men og vær
ufortrøden,"
sa' Bister,
"Jeg sørger
for dommen
og døm-
mer dig
herved
til
døden"'

"Du hører jo ikke efter," sagde musen strengt til Alice. "Hvad sidder du og tænker på?"

"Undskyld ..." sagde Alice meget høfligt. "Men var du ikke kommet til den femte snoning?"
"Nej, jeg var ikke!" sagde musen vredt. "Og nu er det forbi - nu er det *ude* - med at *tale* ... "
"Hvad? ... Forbi? ... Har du en *knude* på din hale?" udbrød Alice og så sig forskrækket omkring. Og da hun altid gerne ville gøre nytte, sagde hun: "Lad mig hjælpe dig med at løse den op!"
"Nej, du skal ikke," sagde musen og begyndte at gå sin vej. "Jeg kan ikke holde din dumme snak ud!"
"Jeg mente ikke noget ondt med det!" jamrede Alice. "Men du bliver så let stødt ..."
Musen knurrede bare til svar.
"Ah, kom tilbage og fortæl din historie færdig!" råbte Alice efter den. Og alle de andre råbte også i munden på hinanden: "Ja, gør det!" Men musen rystede utålmodigt på hovedet og begyndte at gå hurtigere.

"Hvor var det dog kedeligt, at den ikke ville blive her!" sukkede papegøjen, så snart musen var ude af syne. En gammel krabbe benyttede lejligheden og sagde til sin datter: "Ja, mit barn, tag ved lære af dette - du skal *aldrig* lade vreden løbe af med dig!" - "Ti dog stille, mor!" sagde den unge krabbe næsvist. "Du kan få selv en østers til at tabe tålmodigheden!"

"Jeg ville ønske, jeg havde Dina her!" sagde Alice højt, uden at henvende sig til nogen bestemt. "Den skulle snart bringe musen tilbage."
"Og hvem er Dina, om man tør spørge?" sagde papegøjen.
"Det er vores kat," svarede Alice ivrigt - hun holdt nemlig meget af at snakke om sin kæledægge. "Og den er så dygtig til at fange mus ... kan du tro! Og jeg ville ønske, du kunne se den gå på jagt efter fuglene! Ja, den fanger og æder en fugl næsten lige så hurtigt, som den får øje på den!"

Da Alice havde sagt dette, blev der stor uro i forsamlingen. Nogle af fuglene skyndte sig straks bort. En gammel skade svøbte sig omhyggeligt ind i sit sjal og sagde: "Jeg må vist se at komme hjem nu. Min hals kan ikke rigtig tåle natteluften!" Og en kanariefugl råbte med skingrende stemme til sine unger: "Kom nu, kære børn, det er på høje tid, I bliver lagt i seng!" - Efterhånden forsvandt de alle sammen under et eller andet påskud, og pludselig var Alice helt alene.

"Jeg ville ønske, jeg ikke havde nævnt et ord om Dina!" sagde hun til sig selv i en bedrøvet tone. "Ingen bryder sig åbenbart om den hernede, og jeg er endda overbevist om, at det er den bedste kat i hele verden! Ah, kære Dina - mon jeg nogen sinde får dig at se mere?" - Nu begyndte den arme Alice at græde igen, for hun følte sig så ensom og forladt. Men lidt efter hørte hun atter nogen komme trippende, et stykke borte; hun så ivrigt op - hun håbede nemlig, musen havde skiftet mening, og at den vendte tilbage for at fortælle sin historie færdig.

Kapitel 4 - Trylleflasken og et firben

Det var den hvide kanin, der langsomt kom tilbage igen, men den kiggede sig ængsteligt omkring, som om den havde tabt noget. Alice hørte den mumle: "Hertuginden! Hertuginden! Åh, jeg arme skrog! Åh, jeg stakkels kanin! Hun vil lade mig henrette, lige så sikkert som to og to er fire! Hvor *kan* jeg dog have tabt dem - det kunne jeg sandelig godt lide at vide!" Alice forstod straks, at den ledte efter viften og de hvide handsker, og godmodig som hun var, begyndte hun også at søge efter dem. Men de var ikke til at finde nogetsteds. Alting havde forandret sig, siden dengang hun svømmede i søen, og den store sal med glasbordet og den lille dør var helt forsvundet.

Kaninen fik hurtigt øje på Alice, der gik omkring og ledte, og råbte vredt til hende: "Men - Marianne, hvad bestiller du her? Løb straks hjem og hent et par handsker og en vifte til mig! Skynd dig!" Og Alice blev så forskrækket, at hun øjeblikkelig løb den vej, kaninen pegede - og hun prøvede ikke engang at forklare den, at det var en fejltagelse ...

"Kaninen troede, jeg var stuepigen," sagde hun til sig selv, mens hun løb af sted. "Hvor vil den blive forbavset, når den opdager, hvem jeg er! Men det er nok bedst, jeg henter handskerne og viften - hvis jeg da kan finde dem!" Netop som hun sagde dette, kom hun til et sødt, lille hus. På døren sad der en blank messingplade med navnet: "H. Kanin". Hun gik ind i huset uden at banke på og skyndte sig op ad trapperne - hun var nemlig skrækkelig bange for at møde den rigtige Marianne og blive jaget bort, inden hun havde fundet viften og handskerne.

"Hvor er det dog mærkeligt," sagde Alice til sig selv, "tænk, at gå ærinder for en kanin! Næste gang bliver det vel Dina, som sender mig i byen!" Og så begyndte hun at forestille sig, hvad der ville ske, når barnepigen sagde: "Alice! Kom her ... og klæd dig på, vi skal ud og spadsere! -Jeg kommer straks! Men jeg skal lige holde øje med det her musehul, indtil Dina kommer tilbage, og passe på, at musen ikke slipper ud ... Skønt jeg tror nu ikke," fortsatte Alice, "at man ville beholde Dina, hvis den begyndte at kommandere således med folk!"

Nu var hun kommet ind i et nydeligt, lille værelse, hvor der stod et bord ved vinduet. Og der lå - som hun havde håbet - en vifte og to-tre par små, hvide handsker. Hun tog viften og et par handsker og skulle netop til at forlade værelset, da hun fik øje på en lille flaske, der stod lige ved spejlet. Denne gang var der ikke nogen seddel med påskriften: "DRIK MIG", men hun tog ikke desto mindre proppen af og satte flasken for munden. "Jeg ved, at der hænder *et eller andet* mærkværdigt, så snart jeg spiser eller drikker noget," sagde hun til sig selv. "Nu skal vi se, hvad denne flaske kan udrette. Jeg håber da, at jeg vokser igen, for jeg er virkelig træt af at være så skrækkelig lille."

Jo, hun blev virkelig større, og det gik meget hurtigere, end hun havde ventet. Inden hun havde drukket halvdelen af det, der var i flasken, mærkede hun, at hendes hoved stødte imod loftet, og hun måtte bukke sig for ikke at brække halsen. Alice skyndte sig at sætte flasken væk og sagde til sig selv: "Det er

sandelig tilstrækkeligt. Jeg vil da håbe, at jeg ikke vokser mere! Som det nu er - kan jeg jo ikke komme ud ad døren! Jeg ville ønske, jeg ikke havde drukket slet så meget!"

Men ak! - det var for sent at ønske! Hun blev ved med at vokse og vokse, og snart måtte hun knæle ned på gulvet. Men lidt efter var der ikke engang plads til *det*, og hun prøvede nu at lægge sig helt ned, med den ene albue mod døren og den anden under hovedet. Hun blev imidlertid ved med at vokse, og til sidst havde hun ingen anden udvej end at stikke den ene arm ud ad vinduet og foden op i skorstenen. Så sagde hun: "Nu kan jeg ikke gøre mere, hvad der end sker. Hvad *skal* der dog blive af mig?"

Til alt held for Alice var den lille trylleflaske nu holdt op med at virke, og derfor voksede hun ikke mere. Men hun lå meget ubekvemt, og da der tilsyneladende ikke var udsigt til, at hun nogen sinde kunne komme ud af værelset igen, følte hun sig temmelig ulykkelig til mode, og det var jo ikke så underligt. "Jeg havde det meget hyggeligere hjemme," tænkte den stakkels Alice. "Der voksede jeg ikke hele tiden eller skrumpede ind; og der blev jeg ikke sendt både hid og did af mus og kaniner ... ! Jeg ville næsten ønske, at jeg ikke var hoppet ned i det kaninhul - skønt - det er jo ganske sjovt, det liv, man fører her! Jeg kunne godt lide at vide, hvad der egentlig er sket med mig! Hver gang jeg har læst et eventyr, troede jeg altid, at den slags ikke hændte i virkeligheden - og nu er jeg jo midt i et eventyr! Der burde sandelig skrives en bog om mig! Når jeg bliver stor, vil jeg selv gøre det - men jeg er jo blevet stor nu," tilføjede hun meget bedrøvet. "Der er i hvert fald ikke plads til at blive større - her ..."

"Men," tænkte Alice, "bliver jeg da *aldrig* ældre, end jeg er nu? Det er naturligvis rart - aldrig at blive en gammel kone - men - så skulle man jo altid læse lektier! Nej, *det* ville jeg alligevel ikke bryde mig om!" "Ah, din dumrian," svarede hun sig selv. "Hvordan vil du bære dig ad med at læse lektier her? Der er jo knap nok plads til dig selv og endnu mindre til dine skolebøger!"

Og således blev hun ved med at snakke frem og tilbage om tingene og førte en hel samtale med sig selv - som om hun var to personer. Men efter nogle minutters forløb hørte hun en stemme udenfor. Så tav hun stille og gav sig til at lytte.

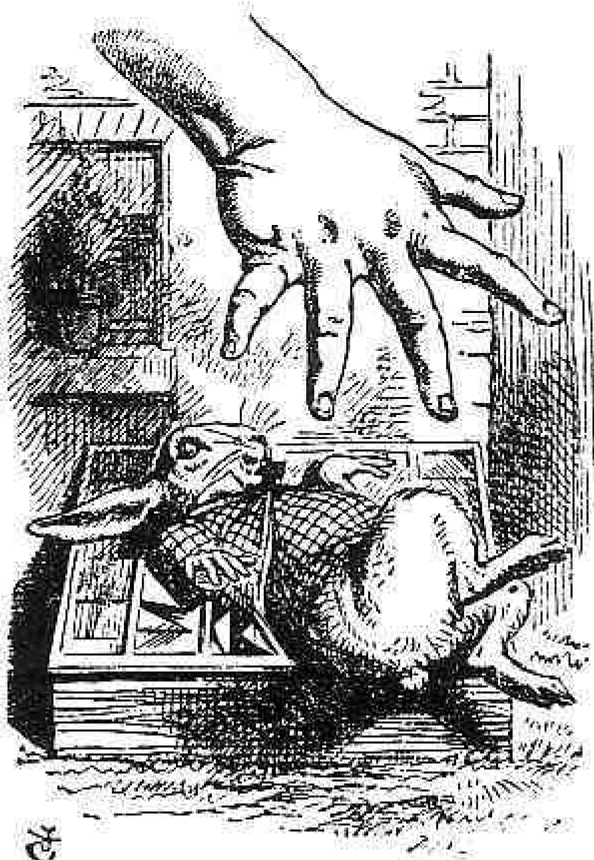
"Marianne! Marianne!" råbte stemmen. "Kom straks med mine handsker!" Så hørte man nogle små fødder trippe op ad trapperne ... Alice vidste, at det var kaninen, der kom for at lede efter hende, og hun skælvede, så hele huset rystede - hun havde nemlig fuldstændig glemt, at hun nu var tusind gange større end kaninen og derfor ikke behøvede at være bange for den.

Nu kom kaninen hen til døren og prøvede at åbne den. Men da døren gik indad, og Alice pressede sin albue hårdt imod den, var det ganske umuligt. Alice hørte kaninen mumle for sig selv: "Så vil jeg gå om på den anden side af huset og krybe ind gennem vinduet."

"*Det* bliver der nu ikke noget af!" tænkte Alice. Hun ventede, indtil det forekom hende, hun høre kaninen lige uden for vinduet - så åbnede hun pludselig hånden og greb ud i luften. Hun fik ikke fat i noget, men

hun hørte et sagte skrig og en genstand, der faldt. Da der samtidig lød en klirrende lyd af glas, tænkte hun, at den måske var væltet om i en mistbænk eller sådan noget ...

Nu hørte hun en stemme - det var kaninens: "Peter! Peter! Hvor er du?" Og dernæst en stemme, hun ikke havde hørt før: "Jeg er her - nu kommer jeg! Graver efter æbler, Deres nåde!"
"Graver efter æbler - såh?" sagde kaninen vredt. "Kom herhen! Og hjælp mig op af det her!" (Man kunne høre på lyden, at endnu mere glas blev slået i stykker!)

"Sig mig engang, Peter ... hvad er det der i vinduet?"
"Det er minsandten en arm, Deres nåde!"
"En arm - åh, dit fjols! Har man nogen sinde set så stor en arm? Den fylder jo hele vinduet!"
"Ja, det gør den, Deres nåde, men det er nu lige godt en arm!"
"Nå ja, men den har i hvert fald ikke noget at gøre der! Gå hen og tag den væk."
Nu var der stille i lang tid. Alice kunne blot høre nogen hviske en gang imellem ...
"Det har jeg ikke megen lyst til, Deres nåde! Absolut ikke!"
"Gør som jeg siger, din kryster!"
Til sidst strakte Alice hånden ud igen og greb en gang til i luften.

Nu hørte hun to små skrig og mere glas, der gik itu. "Der må sandelig være mange mistbænke!" tænkte Alice. "Hvad mon de nu vil gøre? Hvis de kunne hale mig ud ad vinduet, ville jeg ikke have noget imod det. *Jeg* har minsandten ikke lyst til at blive herinde længere!"
Hun ventede et stykke tid, men der skete tilsyneladende ikke mere. Omsider hørte hun dog nogle små vognhjul komme rumlende - og lyden af en masse stemmer, der talte i munden på hinanden. "Hvor er den anden stige? -jeg har kun den ene. - Edvard tog den anden. - Edvard! Kom herhen med den! - Stil den op her i hjørnet! - Nej, bind dem først sammen - de når jo ikke engang halvvejs op! -jo, det gør de rigtignok - vær nu ikke så vanskelig! Her, Edvard, grib fat i dette reb! - Tror I, taget holder? - Pas på den sten, der er løs! - Så nu falder den ned! - Buk hovedet! (Der lød et vældigt brag.) - Hvem var det, der gjorde det? - Jeg tror nok, det var Edvard. - Hvem kan krybe ned i skorstenen? - Nej, ikke jeg! Det må du gøre! Nej, jeg vil ikke! ... Edvard må krybe derned! - Kom her, Edvard, du skal krybe ned i skorstenen, det er en ordre!"

"Nå, så Edvard skal kravle ned i skorstenen!" sagde Alice til sig selv. "Det lader til, at de læsser alting på Edvard. Jeg ville meget nødigt være i Edvards sted! Denne kamin er ikke særlig stor, men jeg *tror* nok, jeg kan sparke en lille smule!"

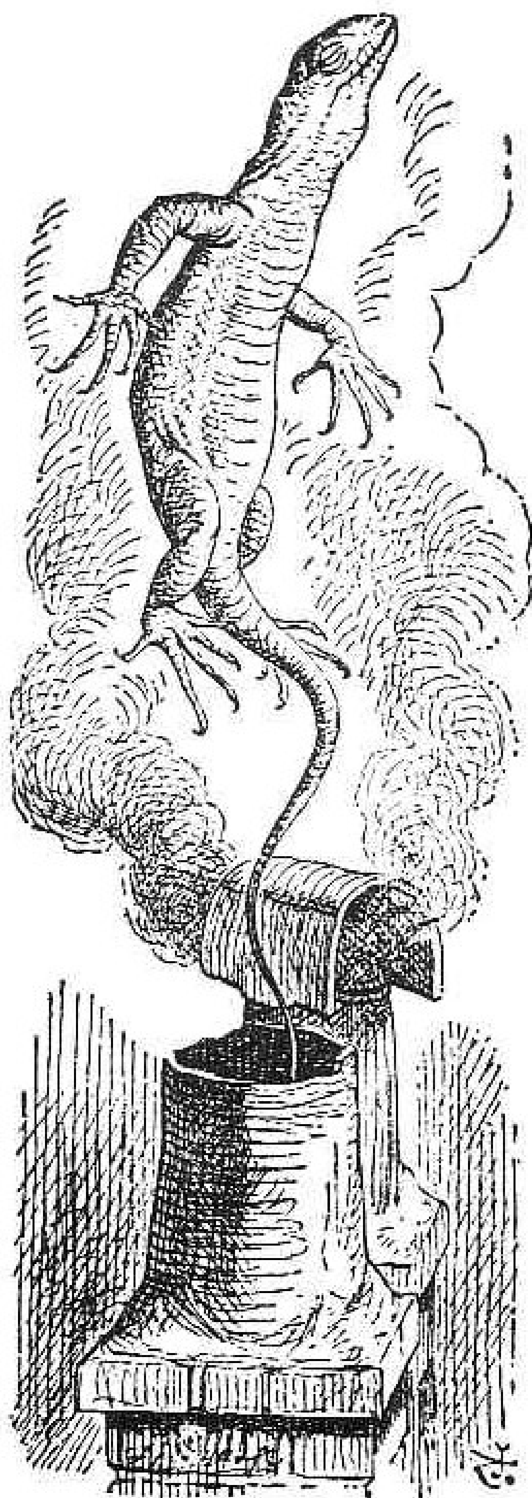
Alice trak sin fod så langt ned, som hun kunne, og ventede, til hun hørte et lille dyr skrabe og kradse inde i skorstenen, lige over hendes fod. Hun kunne ikke regne ud, hvad det var for et dyr, men hun sagde til sig selv: "Det er Edvard," - og langede et ordentligt spark ud. Så ventede hun lidt for at se, hvad der nu ville ske.

Det første, hun hørte var et helt kor af stemmer, som råbte: "Der flyver Edvard!" Så sagde kaninen: "Grib ham - du der ved hækken!" - Nu var alt stille et øjeblik, men så begyndte en mængde stemmer at råbe i munden på hinanden: "Hold hans hoved i vejret! - Kom med noget brændevin! - Kvæl ham nu ikke! - Hvordan gik det egentlig til? Hvad var det, der skete? - Fortæl os det hele!"

Langt om længe hørte man en lille svag og pibende stemme. ("Det er Edvard!" tænkte Alice). "Ja, jeg ved det knap nok selv. - Nej, tak, ikke mere! Jeg har det bedre nu - men jeg er så fortumlet, at jeg ikke kan fortælle jer det - alt, hvad jeg ved, er, at jeg pludselig følte mig som en trold i en æske - og så røg jeg til vejrs som en raket!"
"Ja, det gjorde du sandelig!" sagde de andre.
"Vi må brænde huset af!" hørte man kaninen sige. Men nu råbte Alice så højt, som hun kunne: "Hvis I gør det, pudser jeg Dina på jer!"

Der blev øjeblikkelig dødsstille. "Hvad mon de nu vil foretage sig?" tænkte Alice. "Hvis de har en smule omløb i hovedet, løfter de taget af." Lidt efter begyndte de at røre på sig igen, og Alice hørte kaninen sige: "En trillebør fuld er nok - til at begynde med."
"En trillebør - *hvad for noget?"* tænkte Alice. Men det fik hun hurtigt at vide - for i næste sekund fløj en hel byge af småsten ind gennem vinduet, og nogle af dem ramte hende i ansigtet. "Det må jeg sætte en stopper for," sagde hun til sig selv, og dernæst råbte hun højt: "Jeg vil råde jer til ikke at gøre det igen!" Så blev der atter dødsstille.

Alice opdagede til sin forbavselse, at alle småstenene forvandlede sig til kager, da de havde ligget et stykke tid på gulvet, og nu fik hun en god ide: "Hvis jeg spiser en af de kager," tænkte hun, "sker der sikkert et eller andet med mig, og da jeg umuligt kan blive større, må jeg altså blive mindre!"

Hun spiste derfor en af kagerne og mærkede til sin store glæde, at hun straks begyndte at skrumpe ind. Så snart hun var blevet lille nok til at kunne komme gennem døren, løb hun ud af huset ... og der fandt hun en hel masse små dyr og fugle, som ventede på hende. Det stakkels lille firben, Edvard, stod i midten, støttet til to marsvin, der hældte noget i det, fra en flaske. Da Alice kom ud, styrtede de alle sammen hen mod hende, men hun løb sin vej så hurtigt, hun kunne, og lidt efter var hun i sikkerhed i en tæt skov.

"Det første, jeg må gøre," sagde Alice, da hun vandrede omkring i skoven, "er at vokse, så jeg får min sædvanlige størrelse igen. Og dernæst må jeg se at finde den dejlige have. Ja, det bliver nok det bedste."

Det lød jo meget fornuftigt alt sammen - der var blot den vanskelighed, at hun ikke havde nogen som helst anelse om, hvordan hun skulle bære sig ad. Hun kiggede sig ængsteligt omkring og - pludselig lød der en kort og arrig bjæffen lige over hendes hoved. Hun så hurtigt op.

En vældig hundehvalp kiggede ned på hende med store, runde øjne. Den rakte forsigtigt sin ene pote frem og forsøgte at røre ved hende. "Stakkels lille vovse!" sagde Alice venligt og prøvede at fløjte ad den. Men hun var samtidig bange for, at den måske var sulten, og så ville den sikkert æde hende, selv om hun var aldrig så venlig.

Næsten uden at vide, hvad hun gjorde, tog hun en lille pind op fra jorden og holdt den hen foran hundehvalpen, der straks sprang højt op i luften, bjæffede af glæde og styrtede løs på pinden, som om den ville bide den i stykker. Alice gemte sig hurtigt bag en stor tidsel, for at hun ikke skulle blive væltet omkuld, men i det øjeblik, hun kom frem på den anden side af tidslen, fløj hunden løs på pinden igen og var så ivrig efter at få fat i den, at den slog en vældig kolbøtte. Alice syntes, at dette her var omtrent som at lege med en bryggerhest - hun kunne jo blive trampet ned hvert øjeblik, og derfor løb hun atter om bag ved tidslen. Hundehvalpen begyndte nu at gå løs på pinden igen - og hver gang løb den et lille stykke fremad og et langt stykke baglæns. Samtidig bjæffede den hæst. Til sidst satte den sig stønnende ned - temmelig langt fra Alice - med tungen ud af halsen og halvlukkede øjne.

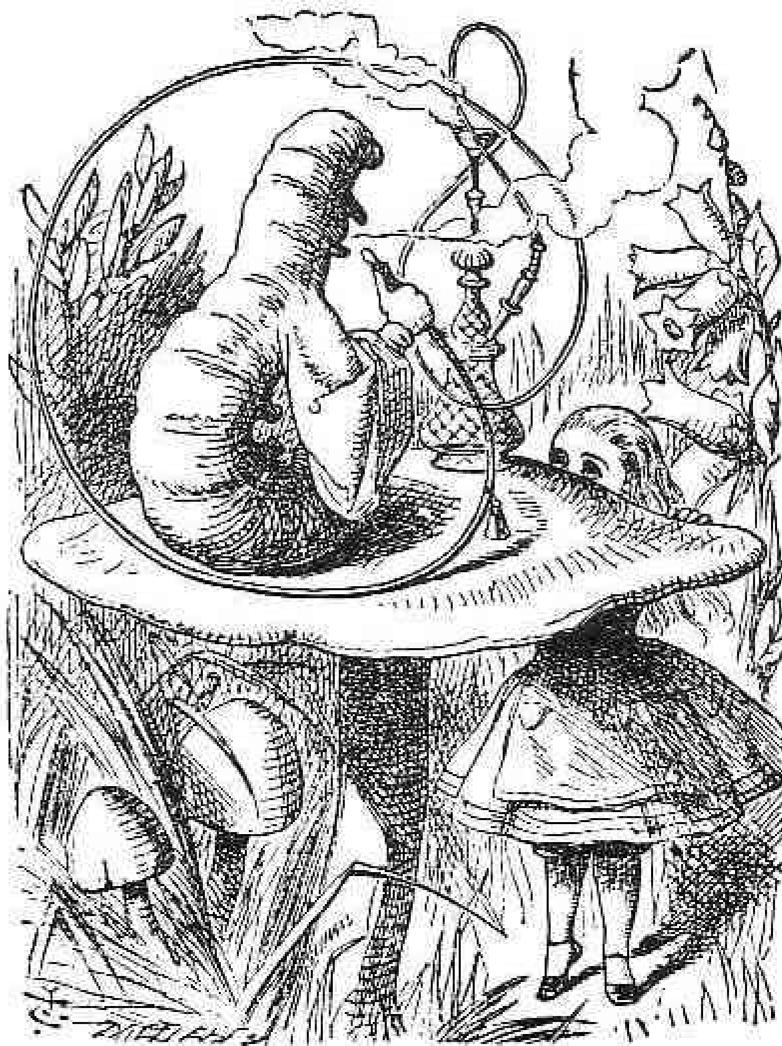
Her var jo en udmærket lejlighed til at stikke af, tænkte Alice. Hun løb derfor straks af sted og standsede først, da hun var helt udmattet og for pustet ... og blot kunne høre hundehvalpen gø ganske svagt i det fjerne.

"Det var nu alligevel en sød, lille vovse!" sagde Alice og lænede sig til en smørblomst for at hvile sig lidt. "Det kunne have været morsomt at lære den nogle kunster," fortsatte hun og viftede sig med et af smørblomstens blade, "hvis - hvis jeg da havde været stor nok! Åh ja, det er sandt - jeg havde næsten glemt, at jeg må se at vokse lidt igen! Men - hvorledes skal det gå til? Jeg må vel spise eller drikke et eller andet, men spørgsmålet er: *hvad?*"

Ja, det var virkelig det store spørgsmål. *Hvad?* Alice så sig omkring og kiggede på blomsterne og græsset, men hun fandt ikke noget, hun kunne spise eller drikke - og muligvis blive større af. Ganske tæt

ved hende stod en stor paddehat. Den var en lille smule større end hun selv. Da hun havde kigget under den, på begge sider af den og bag ved den, faldt det hende ind, at hun også lige så godt kunne se efter, hvad der var oven på den.
Hun stillede sig på tåspidserne og kiggede op over kanten. Og nu opdagede hun en stor, blå kålorm, der sad øverst oppe med korslagte arme. Den røg i ro og mag på en lang vandpibe og brød sig ikke det mindste om hende eller noget som helst andet.

Kapitel 5 - Kålormen giver gode råd

Kålormen og Alice kiggede på hinanden et stykke tid uden at sige noget. Men til sidst tog Kålormen piben ud af munden og begyndte at tale til hende med en sløv og søvnig stemme.
"Hvem er *du?"* spurgte kålormen.
Det var jo ikke nogen særlig opmuntrende begyndelse. Alice svarede lidt forskrækket: "Jeg - jeg ved det knap nok selv lige i øjeblikket. Jeg ved, hvem jeg var da jeg stod op i morges, men jeg tror nok, jeg er blevet forvandlet adskillige gange siden den tid."
"Hvad mener du med det?" strengt. "Forklar dig!"
"Jeg kan desværre ikke forklare *mig*," Alice, "jeg er nemlig ikke mig selv, forstår De."
"Nej, jeg forstår ikke noget," sagde kålormen.
"Jeg er bange for, at jeg ikke kan forklare det tydeligere," sagde Alice meget høfligt, "jeg forstår det nemlig ikke selv, men det er jo også meget forvirrende at skifte størrelse så mange gange på en og samme dag."
"Nej, det er ikke," sagde kålormen.
"Nå, det synes De måske ikke endnu sagde Alice. "Men når De bliver til en puppe - og det sker jo en skønne dag - og De dernæst forvandler Dem til en sommerfugl, tror jeg alligevel, De vil synes, det er lidt mærkeligt. Mon ikke?"

"Ikke et spor," sagde kålormen.
"Nå ja, De føler det måske anderledes," sagde Alice. "Jeg ved bare, at *jeg* ville synes, det var besynderligt."
"Ja, du!" sagde kålormen. "Hvem er *du?"*
Nu var de altså der, hvor de begyndte! Alice følte sig en lille smule irriteret over, at kålormen var så kort for hovedet. Derfor rankede hun sig og sagde meget alvorligt: "De burde først sige, hvem *De* er, synes jeg."
"Hvorfor det?" sagde kålormen.
Det var jo også et højst besynderligt spørgsmål! Og da Alice ikke havde noget svar på rede hånd, og kålormen åbenbart var i et *meget* dårligt humør, gik hun sin vej.
"Kom tilbage!" råbte kålormen efter hende. "Jeg har noget vigtigt at sige dig!"
Det lød jo lovende. Alice vendte sig derfor om og kom tilbage.
"Behersk dig!" sagde kålormen.
"Var det det hele?" sagde Alice og bekæmpede sin vrede, så godt hun kunne.
"Nej," sagde kålormen.

Alice tænkte, at hun lige så godt kunne vente, eftersom hun ikke havde andet at tage sig til, og det kunne jo da være, den havde noget vigtigt at fortælle hende. Et stykke tid pustede den røgen fra sig uden at sige noget, men til sidst tog den piben ud af munden og sagde: "Nå, så du tror, du er blevet forvandlet til en anden?"
"Ja, jeg er bange for det," sagde Alice. "Jeg kan ikke huske de ting, jeg plejer at kunne - og jeg har ikke samme størrelse i ti minutter ad gangen!"
"*Hvad* er det, du ikke kan huske?" spurgte kålormen.
"Åh, jeg har prøvet på at fremsige forskellige vers, men det var helt tosset alt sammen!" svarede Alice meget bedrøvet.
"Lad mig høre, om du kan sige: "Du er gammel, fa'r William,"" sagde kålormen.
Alice foldede sine hænder og begyndte:

"Du er gammel, far William," sa' knægten,
Dit hår er hvidt som den hvideste sne.
Men du står på hovedet trods dine år -
er det ikke en tosset ide?"

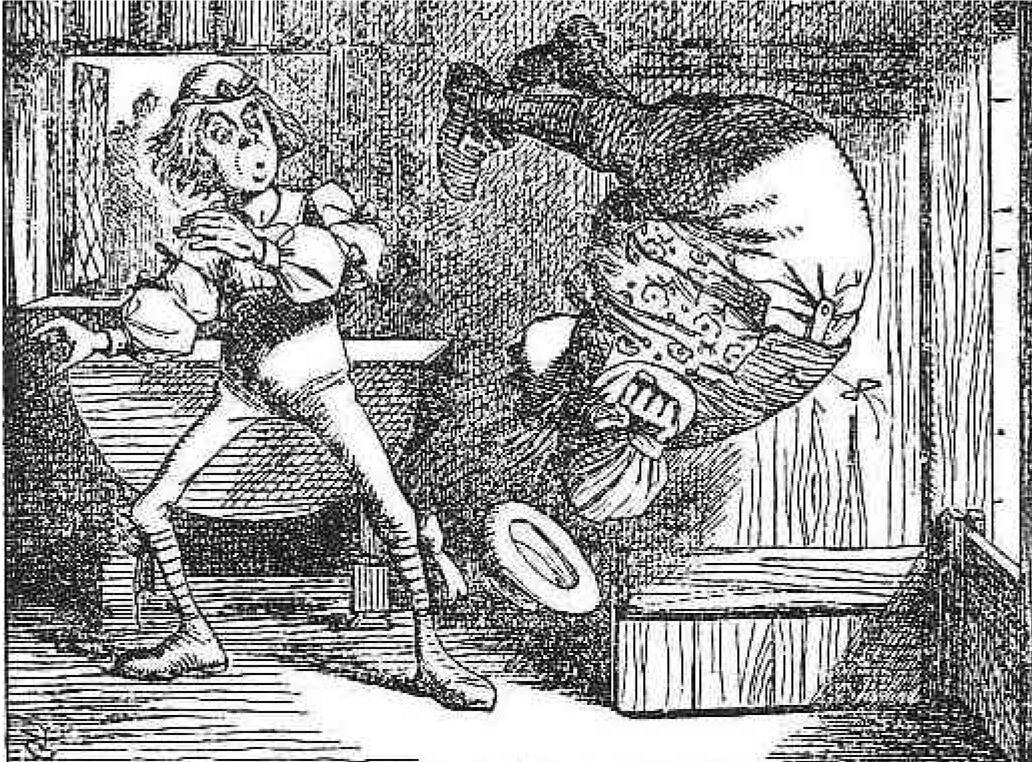
"Som ung," sa' hans far, "var jeg ofte nervøs,
for at hjernen røg sig en tur.
Nu siger jeg pyt, om en skrue går løs -
nu ved jeg, den ikke dur."

"Du er gammel," sa' knægten "jeg nævnte det før,

og tyk og uformeligt rund.
Og dog slår du kraftspring ind ad din dør -
hvori har nu dét sin grund?"

"Som ung," sa' den gamle og nikkede viis,
"fik jeg smag for en medicin,
der holdt mig i form for en skikkelig pris.
Vil du prøve? Recepten er din!"

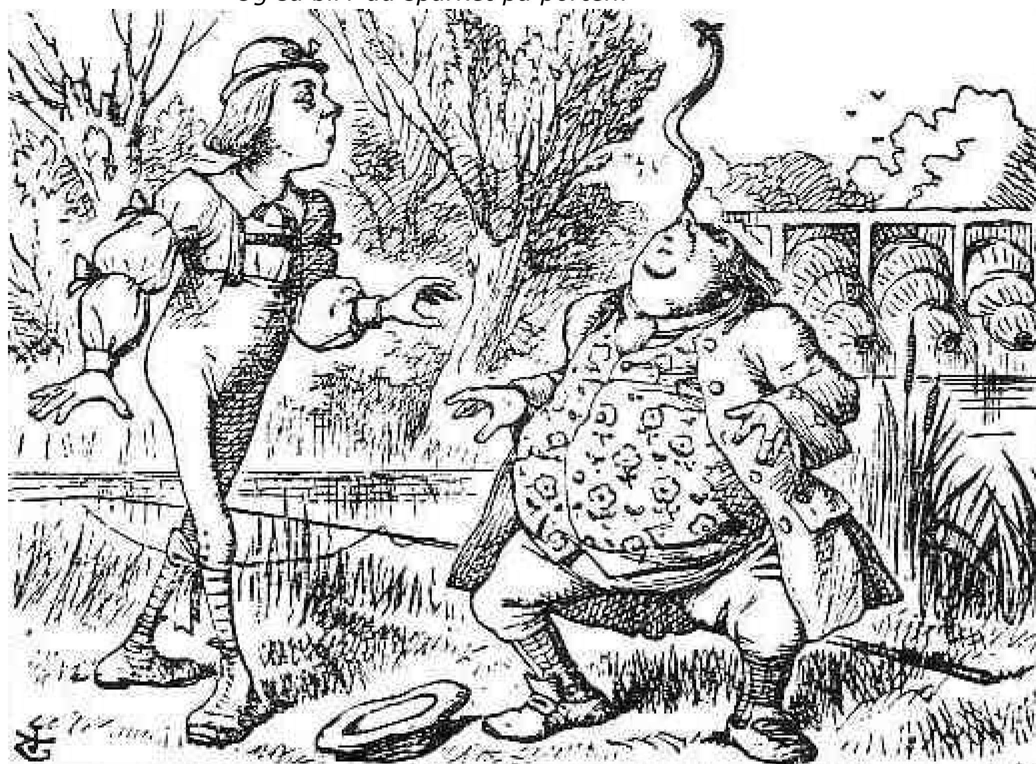
Du er gammel," sa' knægten, " din kæbe er svag,
tygger bløde ting helst - men en gås
kan du dog guffe i dig fra bryst og til bag.
Hvordan skal nu dette forstås?"

"Som ung," sa' hans far, "har jeg mangen gang haft
en drabelig dyst med din mor.
Det gav mine kæber den muskelkraft,
som endnu står i blomstrende flor."

"Du er gammel," vedblev den uvorne knægt,
"så hvordan mon du, uden en glippen
kan holde en ål i ligevægt
på spidsen af næsetippen? "

"Tre svar har du fået, men munden går, "
- sa' faren - "som havde du smurt'en.
Hold nu op med dit vrøvl, ellers tror jeg, du får!
Og så bli'r du sparket på porten!"

"Det var ikke rigtigt," sagde kålormen.

"Nej, jeg er bange for, at det ikke var *helt* rigtigt," svarede Alice forlegent. "Nogle af ordene er anderledes."
"Det var forkert fra ende til anden," sagde kålormen meget bestemt. - Og så blev der tavshed et øjeblik. Kålormen var den første, der begyndte at tale igen.
"Hvor stor vil du være?" spurgte den.
"Ah, det er ikke så vigtigt med størrelsen," skyndte Alice sig at sige. "Det er blot ikke så rart at skifte så ofte, kan De nok forstå."
"Nej, det forstår jeg ikke," sagde kålormen. Alice svarede ikke. Hun var aldrig i sit liv blevet sagt så meget imod, og hun kunne mærke, at hun var ved at miste tålmodigheden.
"Er du tilfreds med den størrelse, du nu har?" spurgte kålormen.
"Nej, jeg vil hellere være *en lille smule* større, hr. kålorm, hvis De ikke har noget imod det," sagde Alice. "Det er så ynkeligt kun at være syv centimeter høj."
"Det er virkelig en meget passende højde!" sagde kålormen vredt og rejste sig op, mens den talte (den var nøjagtig syv centimeter høj).
"Men jeg er ikke vant til at være så lille," indvendte den stakkels Alice i en meget bedrøvet tone. Og hun tænkte for sig selv: "Bare dog dyrene ikke var så sårbare!"
"Du bliver nok vant til det efterhånden," sagde kålormen. Så stak den piben ind i munden og begyndte at ryge igen.

Denne gang ventede Alice tålmodigt, indtil det passede kålormen at tale. Efter en tids forløb tog den piben ud af munden, gabede et par gange og rystede sig. Så gled den ned fra paddehatten og krøb af sted i græsset, idet den sagde: "Af den ene side bliver du større, og af den anden bliver du mindre."
"Den ene side af *hvad*? Den anden side af *hvad*?" tænkte Alice.
"Af paddehatten," sagde kålormen, som om hun havde talt højt. Og i næste øjeblik var den væk. Alice stod og så tankefuldt på paddehatten et stykke tid. Hun prøvede at finde ud af, hvad der var den ene side, og hvad der var den anden. Og det var sandelig ikke let, eftersom den var helt rund. Til sidst lagde hun armene omkring paddehatten, så langt hun kunne nå, og brækkede en stump af kanten med hver hånd.
"Og hvilken er nu hvilken?" sagde hun til sig selv og tog en lille bid af det stykke, hun havde i højre hånd, for at prøve hvordan det virkede. I samme sekund fik hun et voldsomt slag under hagen - den stødte nemlig mod hendes fod!

Hun blev temmelig forskrækket over den pludselige forandring, men hun følte, at der ikke var nogen tid at spilde - hun skrumpede nemlig hurtigt ind. Derfor begyndte hun øjeblikkelig at spise af det andet stykke. Hendes hage var presset så hårdt mod foden, at hun knap nok kunne åbne munden, men det lykkedes dog til sidst, og så slugte hun en lille stump af det stykke, hun havde i venstre hånd.
.
"Ah, hvor dejligt - nu fik jeg omsider hovedet fri igen!" sagde Alice henrykt, men så opdagede hun, at hendes skuldre var sporløst forsvundne, og det gjorde hende naturligvis vældig forskrækket. Det eneste, hun kunne se, når hun kiggede ned, var en umådelig lang hals, der lignede en stængel og ragede op over et hav af grønne blade, som lå dybt under hende.

"Hvad mon alt det der grønne stads er for noget?" sagde Alice. "Og hvor *er* mine skuldre blevet af? Og mine stakkels hænder - hvordan kan det være, at jeg ikke kan se jer?" Hun bevægede dem, mens hun talte - men der skete blot det, at de grønne blade dernede bevægede sig en smule.
Da det åbenbart var umuligt for hende at få hænderne op til hovedet, forsøgte hun at bøje hovedet ned til dem, og hun blev meget glad, da hun opdagede, at hun med lethed kunne bøje halsen i alle retninger, nøjagtig som en slange. Det var netop lykkedes hende at dreje halsen nedad i en yndefuld bue, og hun skulle lige til at dykke ned mellem bladene (hun opdagede nu, at det blot var toppen af de træer, hun vandrede under før) - da en voldsom susen fik hende til at trække sig tilbage i en fart. En stor due var fløjet lige ind i hendes ansigt og slog hende hårdt med sine vinger.

"Slange!" skreg duen.
"Jeg *er* ikke nogen slange," sagde Alice forarget. "Lad mig være i fred."
"Jo, du er en slange," gentog duen, men i en roligere tone. Og den tilføjede næsten grædende: "Jeg har prøvet alt, men til ingen verdens nytte!"
"Jeg aner ikke, hvad du taler om," sagde Alice.
"Jeg har prøvet trærødderne, jeg har prøvet stranden, og jeg har prøvet hækkene," fortsatte duen uden at bryde sig om hende. "Men de slanger! Det er umuligt at gøre dem tilpas!"
Alice blev mere og mere forvirret, men hun tænkte, at det velsagtens ikke kunne nytte at sige noget, før duen var færdig.
"Som om det ikke var besværligt nok at ruge æggene ud," sagde duen. "Jeg må også holde udkig dag og nat efter de slanger! Jeg har ikke lukket et øje de sidste tre uger!"
"Jeg er virkelig ked af, at du blev forskrækket," sagde Alice, der nu begyndte at forstå, hvad det var, den mente.

"Og netop som jeg havde valgt det højeste træ i skoven!" fortsatte duen og hævede stemmen til et skrig. "Og netop som jeg troede, at *nu* ville jeg blive fri for dem - så kommer de dumpende ned fra himlen! Fy - din væmmelige slange!"
"Men jeg er ikke nogen slange - at du ved det!" sagde Alice. "Jeg er - jeg er en -."
"Nå, *hvad* er du så?" spurgte duen. "Jeg er klar over, at du vil prøve på at bilde mig noget ind."
"Jeg er - en lille pige," sagde Alice usikkert - hun tænkte nemlig på alle de mange gange, hun havde forvandlet sig i dagens løb.
"Ja, det lyder jo meget troværdigt!" sagde duen med den dybeste foragt. "Jeg har set adskillige små piger i min tid, men aldrig *en eneste*, der havde en sådan hals! Ah nej, du er en slange, og det kan ikke nytte noget, at du nægter det. Så vil du måske også fortælle mig, at du aldrig har smagt et æg."
"Vist har jeg det," sagde Alice, der var meget sandhedskærlig. "Små piger spiser jo også æg ligesom slangerne!"
"Det tror jeg ikke," sagde duen. "Men hvis de gør det - ja - så er de en slags slanger, så vidt jeg forstår."
Denne tanke var så ny for Alice, at hun blev helt stum et øjeblik. Og derfor sagde duen: "Du leder efter æg, det er jeg klar over - og så kan det jo være *mig* det samme, om du er en pige eller en slange."
"Men det er ikke mig det samme," sagde Alice hurtigt. "Og jeg leder absolut ikke efter æg, og hvis jeg gjorde det, ville jeg ikke have *dine*, for jeg kan ikke lide rå æg."
"Nå, så gå din vej!" sagde duen arrigt og lagde sig på reden igen. Alice dukkede sig ned mellem træerne, så godt hun kunne, men hendes hals blev hele tiden hængende i grenene, så hun ofte måtte stå stille for at få den løs igen. Lidt efter kom hun imidlertid i tanker om, at hun stadig havde et stykke af paddehatten i hver hånd, og nu begyndte hun meget forsigtigt at spise - snart af det ene stykke og snart af det andet - så hun skiftevis blev større og mindre. På den måde lykkedes det hende omsider at få sin sædvanlige størrelse.

Det var så længe siden, hun havde haft sin normale højde, at det var helt mærkeligt for hende i begyndelsen. Men hun vænnede sig hurtigt til det og begyndte så at snakke med sig selv, som hun plejede: "Ja, nu har jeg gjort halvdelen af det, jeg havde sat mig for! Hvor bliver man dog forvirret af alle disse forandringer! Jeg ved jo aldrig - i det ene øjeblik - hvad jeg er i det næste! Men nu har jeg i hvert fald den størrelse, jeg plejer at have, og så må jeg se at komme ind i den smukke have - men *hvordan* skal jeg bære mig ad med det?" Mens hun således gik og snakkede med sig selv, kom hun pludselig til en åben plads, hvor der lå et lille hus. Det var omtrent fem og tyve centimeter højt. "Hvem der end bor i det hus," tænkte Alice, "så går det ikke an at komme nærmere med den størrelse, jeg har nu. Jeg vil skræmme dem fra vid og sans!" Hun gav sig derfor til at gnave på det stykke, hun havde i højre hånd, og turde ikke gå hen til huset, før hun var skrumpet så meget sammen, at hun kun var tyve centimeter høj.

Kapitel 6 - Grisen hyler - næsen nyser

Hun stod lidt og kiggede på huset og overvejede, hvad hun nu skulle gøre, da en tjener i liberi pludselig kom løbende ud af skoven - hun antog ham for at være tjener, fordi han var i liberi ... hvis hun skulle have dømt ham efter ansigtet alene, ville hun have sagt, det var en fisk! Han bankede hårdt på døren med knoerne. Den blev åbnet af en anden tjener i liberi. Han havde et rundt ansigt og store øjne som - en frø! Og Alice lagde mærke til, at begge tjenerne havde et meget fint pudret - og krøllet - hår. Hun ville meget gerne vide, hvad det dog skulle betyde alt sammen, og derfor listede hun lidt nærmere for at lytte.

Fiske-tjeneren tog først et stort brev frem - Ja, det var næsten lige så stort som han selv. Han havde haft det under armen, og nu rakte han det til den anden og sagde i en højtidelig tone: "Til hertuginden! En indbydelse fra dronningen til at spille kroket!" Frø-tjeneren gentog, lige så højtideligt (han byttede bare lidt om på ordene): "Fra dronningen. En indbydelse til hertuginden ... til at spille kroket!"
Så bukkede de begge to så dybt, at deres parykker filtrede sig ind i hinanden.

Alice lo hjerteligt over dette. Hun måtte derfor løbe ind i skoven igen, for at de ikke skulle høre hende. Da hun lidt efter kiggede frem, var fiske-tjeneren gået, og den anden sad på jorden lige ved siden af døren og stirrede sløvt op i luften.

Alice gik hen til døren og bankede på. Hun var lidt ængstelig ...
"Det kan ikke hjælpe noget at banke," sagde tjeneren. "Af to grunde - for det første, fordi jeg er på den samme side af døren som du - og for det andet, så laver de sådan et spektakel derinde, at intet menneske kan høre dig." Ja, der var virkelig en ganske usædvanlig støj inde i huset - en uafbrudt hylen og nysen ... nu og da lød der også et voldsomt brag, som om man slog et fad eller en gryde i stykker.
"Ja, undskyld," sagde Alice, "men hvordan skal jeg så komme derind?"

"Der ville jo være nogen mening i dit bankeri," fortsatte tjeneren uden at bryde sig om, hvad Alice sagde, "hvis vi havde døren imellem os. Hvis du, for eksempel, var *indenfor*, kunne du jo banke, og så kunne jeg lukke dig ud." Han sad hele tiden og stirrede op i luften, mens han talte med Alice, og det syntes hun var yderst uhøfligt. "Men han kan måske ikke gøre for det," sagde hun til sig selv, "øjnene sidder jo *næsten* helt oven på hovedet af ham. Men han kunne da i hvert fald svare på mine spørgsmål. - Hvordan skal jeg komme derind?" gentog hun meget højt.

"Jeg skal sidde her," sagde tjeneren, "til i morgen ..."
I det samme blev døren åbnet og en stor tallerken kom flyvende - lige i hovedet på tjeneren. Den strejfede hans næse, ramte et af de træer, der stod bag ved ham, og gik i stumper og stykker.

"... eller måske til i overmorgen," fortsatte tjeneren i samme uforstyrrede tone - som om der slet ikke var sket noget.
"Hvordan skal jeg komme derind?" spurgte Alice igen - endnu højere.
"Skal du i det hele taget derind?" sagde tjeneren. "Det er nu det første spørgsmål."
Ja, det var det uden tvivl! Men Alice kunne ikke rigtig lide, at man talte sådan til hende. "Det er virkelig skrækkeligt," mumlede hun, "som dyrene vrøvler frem og tilbage. Det er til at blive tosset af!"
Tjeneren syntes åbenbart, at han nu burde benytte lejligheden til at gentage det, han havde sagt - men med lidt andre ord. "Jeg skal sidde her," sagde han, "en gang imellem - dag ud og dag ind."
"Men hvad skal *jeg* gøre?" spurgte Alice.
"Hvad du vil," sagde tjeneren og begyndte at fløjte.
"Ah, det kan ikke nytte noget at tale med ham," sagde Alice fortvivlet. "Han er ikke rigtig i hovedet!" Så åbnede hun døren og gik indenfor.

Døren førte lige ind til et stort køkken, der var helt fuldt af røg. Hertuginden sad på en trebenet stol midt i køkkenet og vissede et lille barn. Kokkepigen stod bøjet over ilden og rørte i en stor gryde, der åbenbart var fuld af suppe.
"Der er vist for meget peber i den suppe!" sagde Alice for sig selv - så godt hun kunne. Hun nøs nemlig hele tiden ...
Der var bestemt for meget peber i luften! Selv hertuginden nøs en gang imellem og ungen nøs og hylede skiftevis - uden et øjebliks pause. Der var kun to levende væsener i køkkenet, som ikke nøs - det var kokkepigen og en stor kat, der sad henne ved ildstedet og grinede, så munden gik næsten fra det ene øre til det andet.

"Undskyld, men vil De ikke nok fortælle mig, hvorfor Deres kat griner sådan?" spurgte Alice lidt ængsteligt - hun var nemlig ikke rigtig sikker på, om det passede sig, at *hun* var den første, der sagde noget ...
"Det er en filurkat," sagde hertuginden. "Det er derfor den griner. Gris!"

Det sidste ord sagde hun så hurtigt og utålmodigt, at det gav et sæt i Alice, men hun opdagede straks, at det gjaldt barnet og ikke hende selv. Hun tog derfor mod til sig og fortsatte:
"Jeg vidste ikke, at sådanne filurkatte altid griner. Jeg vidste i det hele taget ikke, at katte *kunne* grine."
"Det kan alle katte," sagde hertuginden. "Og de fleste af dem gør det også ..."
"Jeg kender ikke nogen, der gør det," sagde Alice meget høfligt, hun syntes nemlig, det var hyggeligt at få en samtale i gang.
"Du kender ikke ret meget," sagde hertuginden. "Det er både vist og sandt."

Alice kunne ikke rigtig lide *tonen* i denne bemærkning og tænkte, at det måske var bedst at snakke om noget andet. Mens hun spekulerede over det, tog kokkepigen suppegryden af ilden og begyndte uden videre at kaste alt, hvad hun kunne nå, i hovedet på hertuginden og barnet. Først kom ildrageren - og så fulgte en hel byge af kasseroller, fade og tallerkener. Hertuginden brød sig ikke om det, selv om hun blev ramt, og ungen hylede så voldsomt i forvejen, at det var ganske umuligt at sige, om de slag, den fik, gjorde ondt eller ikke ...

"Ah, pas dog på, hvad De gør!" råbte Alice og løb forskrækket frem og tilbage. "Så, der ryger bestemt hans søde, lille næse!" udbrød hun, da en mægtig stor kasserolle fløj tæt forbi barnets næse og var lige ved at rive den af.

"Hvis enhver blot passede sit," brummede hertuginden med barsk stemme, "ville verden gå ikke så lidt hurtigere, end den gør."
"Og det ville *ikke* være nogen fordel," sagde Alice, der var glad over at få lejlighed til at vise, hvad hun kunne. "Tænk blot, hvor meget kludder der ville blive med nat og dag! Jorden bruger som bekendt fire og tyve timer til at dreje rundt om sin akse ..."
"Hvad?" sagde hertuginden - *"Sakse?* - Åh, ja, siden vi taler om sakse - tag og klip hovedet af hende!"
Alice kastede et ængsteligt blik på kokkepigen - forstod hun vinket, og havde hun i sinde at gøre, hvad hertuginden sagde? Nej, hun rørte ivrigt rundt i suppen og hørte åbenbart slet ikke efter. Alice tog derfor mod til sig og fortsatte: "Fire og tyve timer, *tror* jeg nok, eller er det tolv? Jeg -"
"Ah, plag mig dog ikke," sagde hertuginden. "Jeg har aldrig kunnet fordrage tal!" Og så begyndte hun at visse barnet igen, mens hun sang en slags vuggevise for det, og rystede det grundigt ved slutningen af hver linie:

"Hvis ungen nyser - varm hans kind
og vis dig rigtig streng!
Den plageånd, den drillepind,
den grimme nysedreng!"

KOR: (både kokkepigen og drengen synger med):

Vov! Vov! Vov!

Mens hertuginden sang andet vers af visen, kastede hun flere gange barnet voldsomt op i luften, og det stakkels lille kræ hylede så frygteligt, at Alice knap nok kunne høre ordene:

"Jeg varmer tit min unges kind
og bruger slemme ord
og ønsker ham, den nysepind,
der hen, hvor peberet gror!"

KOR:

Vov! Vov! Vov!

"Her - nu kan du visse ham lidt, hvis du har lyst!" sagde hertuginden til Alice og smed ungen hen til hende. "Jeg må ind og gøre mig i stand - jeg skal spille kroket med dronningen!" fortsatte hun og skyndte sig ud. Kokkepigen kastede en stegepande efter hende, men den ramte ikke.

Alice havde temmelig svært ved at holde på barnet. Det var meget besynderligt skabt og strittede med armene og benene i alle retninger - "nøjagtig som en søstjerne," tænkte Alice. Den stakkels unge larmede som en dampmaskine, da Alice tog den på skødet, og krummede sig hele tiden og strakte sig ud igen, så Alice knap nok kunne styre den i begyndelsen.

Lidt efter lidt fandt hun imidlertid ud af, *hvordan* hun skulle behandle ungen. Hun rullede den sammen til en lille bylt, greb fat i dens højre øre og venstre fod, så den ikke kunne rette sig ud igen, og dernæst bar hun den ud i fri luft. "Hvis jeg ikke tager barnet med mig," tænkte Alice, "slår man det sikkert ihjel en skønne dag - ville det ikke være mord at lade det blive her?" De sidste ord sagde hun højt, og den lille stakkel, der nu var holdt op med at nyse, gav et grynt fra sig. "Lad være med at grynte," sagde Alice, "det er sandelig ikke pænt at udtrykke sig på den måde!"

Ungen gryntede igen, og Alice kiggede meget ængsteligt på dens ansigt for at se, hvad der dog var i vejen med den. Der var absolut ingen tvivl om, at den havde en vældig opstoppernæse, der mere lignede en tryne end en rigtig næse. Øjnene var ganske usædvanlig små. Alice var i det hele taget ikke tilfreds med barnets udseende. "Men det hulkede måske blot," tænkte hun og kiggede på dets øjne for at se, om hun kunne opdage nogle tårer.

Nej, der var ingen tårer. "Ja, det vil jeg bare fortælle dig," sagde Alice alvorligt, "at hvis du er ved at forvandle dig til en gris, så vil jeg ikke have mere med dig at gøre. Glem ikke det!" Det arme kræ hulkede igen (eller gryntede - det var umuligt at afgøre), og så gik de videre i tavshed.

Alice var netop begyndt at spekulere på, hvad hun egentlig skulle stille op med den her lille skabning, når hun kom hjem - da ungen gryntede en gang til og så højlydt, at hun stirrede forfærdet på dens ansigt. Denne gang kunne der ikke være nogen tvivl - ungen var hverken mere eller mindre end en gris! Så det ville jo være fuldstændig tåbeligt at slæbe rundt med den længere ...

Hun satte derfor det lille dyr ned på jorden og følte sig helt let til mode, da hun så, at det ganske roligt traskede ind i skoven. "Hvis det var blevet større," sagde hun til sig selv, "ville det være blevet et forfærdelig grimt barn, men det vil jo sikkert blive en ganske køn gris ..." Og så begyndte hun at tænke på andre børn, hun kendte - mange af dem ville egne sig udmærket til at være grise, og hun gik netop og sagde til sig selv: "Hvis man blot vidste, *hvordan* man skulle forvandle dem ..." da hun til sin forbavselse fik øje på filurkatten, der sad oppe i et træ, ikke ret langt borte.

Katten grinede bare, da den opdagede Alice. Den så egentlig rar ud, tænkte hun, men den havde *meget* lange kløer og en mængde tænder, så hun var klar over, at den måtte behandles med en vis ærbødighed.

"Søde, lille filurkat," begyndte hun, meget forsigtigt - hun vidste jo nemlig slet ikke, om den kunne lide at blive tiltalt på den måde! Men katten grinede bare endnu mere.

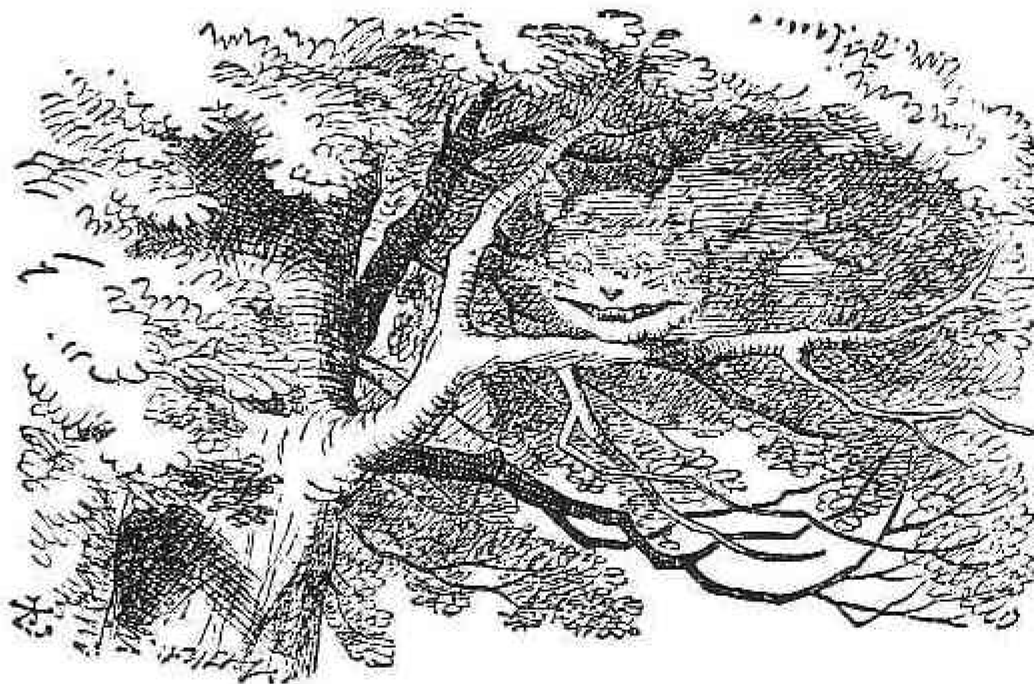
"Nå," tænkte Alice, "foreløbig er den altså godt tilfreds." Så sagde hun: "Vil du ikke nok fortælle mig, hvilken vej jeg skal gå for at komme herfra ... ?"

"Det afhænger jo en hel del af, hvor du vil hen," sagde katten.
"Det er mig temmelig ligegyldigt ..." sagde Alice.
"Så kan det jo også være det samme, hvilken vej du går," sagde katten.
"- bare jeg kommer *et eller andet sted* hen," føjede hun til som en slags forklaring.
"Åh, det gør du sikkert," sagde katten, "når bare du går tilstrækkelig langt."

Det havde den jo ret i, tænkte Alice. Hun forsøgte derfor med et andet spørgsmål: "Hvad er det for en slags mennesker, der bor her på egnen?"
"I *den* retning," sagde katten og pegede med højre pote, "bor en hattemager, og i den retning" - her pegede den med venstre pote - "bor en ung hare. Du kan besøge, hvem du vil - de er bindegale begge to."

"Men jeg bryder mig ikke om at være sammen med gale mennesker," sagde Alice.
"Ah, det kan du ikke undgå," sagde katten. "Her er vi tossede alle sammen. Jeg er tosset. Du er tosset."
"Hvordan ved du, at jeg er tosset?"
"Det må du være," sagde katten, "ellers var du ikke kommet her."
Alice syntes ikke, at det var noget bevis. Men hun fortsatte alligevel: "Nå - og hvordan ved du, at du selv er gal?"
"For at begynde et sted," sagde katten, "så er en hund ikke gal. Det indrømmer du vel?"
"Ja, det går jeg ud fra - hvis den ikke har mistet forstanden."
"Nå," fortsatte katten, "en hund knurrer, når den er vred og logrer med halen, når den er glad. Men jeg knurrer, når jeg er glad og vifter med halen, når jeg er vred. Altså er jeg tosset."
"*Jeg* kalder det at spinde, ikke at knurre," sagde Alice.
"Kald det, hvad du vil," sagde katten. "Skal du spille kroket med dronningen i dag?"
"Det ville jeg meget gerne," sagde Alice, "men jeg har endnu ikke fået nogen indbydelse."
"Du vil møde mig der," sagde katten og forsvandt.
Alice blev ikke særlig forbavset. Hun var jo efterhånden blevet vant til, at der hændte de mærkeligste ting! Mens hun stod og så på det sted, hvor katten havde siddet, var den der pludselig igen.
"For resten ... hvad blev der egentlig af barnet?" spurgte katten. "Jeg havde nær glemt at spørge dig om det."
"Det blev til en gris," svarede Alice roligt - som om katten var kommet tilbage på en naturlig måde.
"Det tænkte jeg nok," sagde katten og blev usynlig igen.
Alice blev stående et stykke tid - hun troede nemlig, hun ville få den at se igen, men den viste sig ikke, og efter et par minutters forløb begyndte hun at gå i den retning, hvor den unge hare skulle bo. "Jeg har før truffet hattemagere," sagde hun til sig selv, "og de er ikke morsomme. Haren er sikkert meget mere spændende ... og det kan jo være, at den ikke er *helt* så forrykt, som den har været." Da hun sagde dette, kiggede hun op - og nu sad katten igen oppe i træet.
"Sagde du gris eller ris?" spurgte katten.
"Jeg sagde gris," svarede Alice, "og det ville være dejligt, om du kunne lade være med at komme og forsvinde så pludseligt - Jeg bliver helt rundtosset af det."
"Som du vil!" svarede katten, og nu forsvandt den ganske langsomt - det første, der blev borte, var halen, og det sidste var grinet; det blev hængende i luften et stykke tid, efter at selve katten var væk ...

"Jeg har ganske vist ofte set en kat uden grin," tænkte Alice. "Men et grin uden kat! ... noget så besynderligt har jeg da aldrig set i hele mit liv!"

Hun havde ikke gået ret længe, før hun fik øje på harens hus. Hun var klar over, at det måtte være det rigtige hus, for skorstenene lignede ører, og taget var dækket med pelsværk. Huset var så stort, at hun ikke ville gå nærmere, før hun havde spist lidt mere af det stykke paddehat, hun holdt i venstre hånd. Nu voksede hun og blev henved en halv meter høj. Men hun var alligevel en lille smule ængstelig, da hun gik op mod huset, og sagde til sig selv: "Tænk, om den nu virkelig er helt tosset! Jeg ville næsten ønske, jeg var gået hen til hattemageren i stedet for! "

Kapitel 7 - Et tosset teselskab

Der var stillet et bord ud under et træ foran huset, og her var haren og hattemageren i færd med at drikke te. Midt imellem dem sad en syvsover-mus; den sov trygt, og de to andre støttede deres albuer til den og snakkede sammen hen over dens hoved. "Meget ubehageligt for syvsoveren," tænkte Alice, "men eftersom den sover, gør det vel ikke noget."

Bordet var meget stort, men de sad alle tre tæt sammen ved den ene ende. "Her er ikke plads! Her er ikke plads!" råbte de, da de så Alice nærme sig. "Der er *masser* af plads," sagde hun forarget og satte sig i en stor lænestol ved den anden ende af bordet.
"Vil du have lidt vin?" spurgte haren meget høfligt. Alice kastede et blik hen over bordet, men der var ikke andet end te ... "Jeg kan ikke se nogen vin!" sagde hun.
"Der er heller ikke nogen," svarede haren.

"Så var det ikke meget høfligt af dig at byde mig på vin," sagde Alice vredt.
"Det var heller ikke meget høfligt af dig at sætte dig her, når du ikke var indbudt," sagde haren.
"Jeg vidste ikke, at det var *jeres* bord," sagde Alice. "Der er jo dækket til mange flere end tre."
"Dit hår trænger til at klippes," sagde hattemageren. Han havde siddet og kigget meget nysgerrigt på Alice i længere tid, og det var det første, han sagde.

"Du burde ikke komme med den slags personlige bemærkninger ... om andres udseende," sagde Alice strengt. "Det er meget uopdragent."
Hattemageren spærrede øjnene op på vid gab, da han hørte dette, men han sagde blot: "Hvilken lighed er der mellem en ravn og en skrivepult?"
"Nå, det var da vældig morsomt!" tænkte Alice. "Det er vel nok spændende, at de er begyndt at gætte gåder! - Jeg tror, jeg ved det," sagde hun højt.
"Mener du virkelig, at du tror, du kan svare på det?" spurgte haren.
"Ja, det gør jeg rigtignok!" sagde Alice.
"Så skulle du tage og sige, hvad du mener," fortsatte haren.
"Det gør jeg jo også," svarede Alice hurtigt. "I hvert fald så ... i hvert fald mener jeg, hvad jeg siger - og det er jo det samme."
"Nej, absolut ikke," sagde hattemageren. "Du kunne lige så godt sige, at "jeg ser, hvad jeg spiser," er det samme som: "jeg spiser, hvad jeg ser"!"

"Og du kunne lige så godt sige," tilføjede haren, "at "jeg kan lide, det jeg far", er det samme som: "Jeg får, hvad jeg kan lide"!"
"Og du kunne lige så godt påstå," mumlede syvsoveren, der åbenbart talte i søvne, "at "jeg trækker vejret, når jeg sover", er det samme som: "Jeg sover, når jeg trækker vejret"!"
"For *dig* kommer det ud på et," sagde hattemageren. Her hørte samtalen op, og selskabet sad tavs et øjeblik. Imens tænkte Alice på alt, hvad hun vidste om ravne og skrivepulte og - det var ikke ret meget. Hattemageren var den første, der brød tavsheden. "Hvad dato er det i dag?" sagde han og vendte sig om mod Alice. Han havde taget sit ur op af lommen og kiggede uroligt på det. Nu og da rystede han det og holdt det op til øret.

Alice tænkte sig lidt om og sagde så: "Den fjerde."
"Det går to dage forkert!" sukkede hattemageren. "Jeg sagde jo til dig, at det ikke kunne nytte at komme smør i værket!" tilføjede han og så vredt på haren.
"Men det var det *allerbedste* smør," svarede haren spagfærdigt.
"Så må der også være kommet nogle krummer i det," mumlede hattemageren, "du skulle ikke have smurt det med brødkniven!"
Haren tog uret og kiggede søvnigt på det. Så dyppede den det i sin tekop og så på det igen, men den kunne ikke finde på noget bedre at sige end det, den allerede havde sagt: "Det var virkelig det *allerbedste* smør."
Alice havde - meget nysgerrigt - kastet et blik over dens skulder. "Sikke et morsomt ur!" sagde hun. "Men det viser jo datoen og ikke, hvad klokken er!"
"Hvorfor skulle det også det?" mumlede haren, "viser *dit* ur måske, hvilket år det er?"
"Nej, det gør det da rigtig nok ikke!" svarede Alice hurtigt, "men det er, fordi det bliver ved med at være det samme år i lang, lang tid."
"Og sådan forholder det sig netop også med *mit*," sagde hattemageren.
Alice var fuldstændig forvirret. Hvad skulle hun dog tro? Der var jo tilsyneladende ikke spor af mening i det, hattemageren havde sagt, men - på den anden side - der var ikke noget i vejen med de enkelte ord ... det var ikke et fremmed sprog, han talte! "Jeg forstår det ikke rigtigt ..." sagde hun så høfligt, som hun kunne.

"Nu er syvsoveren faldet i søvn igen," sagde hattemageren og hældte lidt varm te på dens næse.
Syvsoveren rystede utålmodigt på hovedet og sagde uden at åbne øjnene: "Naturligvis! Naturligvis! Det var netop det, jeg selv ville sige!"
"Har du ikke gættet gåden endnu?" sagde hattemageren og vendte sig igen om mod Alice.
"Nej, jeg giver fortabt!" svarede hun, "hvad er så løsningen?"
"Det har jeg ikke den fjerneste ide om," sagde hattemageren.
"Jeg heller ikke," sagde haren.
Alice sukkede træt. "Så synes jeg, I kunne bruge tiden til noget bedre," sagde hun, "end at spilde den på gåder, I ikke kan løse."
"Hvis du kendte *tiden* lige så godt, som jeg," sagde hattemageren, "ville du ikke tale om at spilde *den*. Tiden - det er en *ham*."

"Jeg forstår ikke et ord," sagde Alice.
"Nej, naturligvis ikke!" sagde hattemageren og slog hånligt med nakken. "Og jeg er aldeles sikker på, at du aldrig nogen sinde har talt med tiden!"
"Nej, måske ikke," svarede Alice forsigtigt. "Men jeg ved, at jeg undertiden fordriver tiden med at slå takt, når jeg spiller."
"Nå ja, det forklarer jo sagen!" sagde hattemageren. "Det synes han virkelig ikke om. Er det måske ikke taktløst sådan at fordrive ham? Men - hvis du blot sørger for at stå på en god fod med ham, så gør han næsten alt, hvad du vil med uret. Lad os for eksempel antage, at klokken er otte om morgenen, og du skal i skole - så behøver du kun at give tiden et lille puf, og straks går viserne rundt i en vældig fart! Klokken er halv to - værsgo, og du skal spise til middag!"
("Ja, gid det var så vel," hviskede haren for sig selv.)
"Det ville rigtignok være dejligt," sagde Alice eftertænksomt, "men så - ville jeg måske slet ikke være sulten."
"Nej, måske ikke lige straks," sagde hattemageren, "men du kunne jo lade uret stå på halv to lige så længe, du ville."
"Bærer *du* dig sådan ad?" spurgte Alice.

Hattemageren rystede sørgmodigt på hovedet. "Nej, desværre - ikke jeg," svarede han. "Vi kom op at skændes, her i foråret - lige før *han* der blev tosset (han pegede på haren med sin teske) - det var ved den store koncert, dronningen gav, og jeg skulle synge:

"Flyv, flyv, flagermus!
Hvor monstro du har dit hus?"

Du kender måske den sang?"
"Ja, jeg har hørt en, der minder om den," svarede Alice.
"Så ved du vel også," sagde hattemageren, "at den fortsætter således:

"Oppe over himlens skyer
flagrer du på eventyr.
Flyv, flyv -"

Nu rystede syvsoveren på sig og begyndte at synge i søvne:

"Flyv, flyv, flyv, flyv -",
og den blev ved så længe, at de måtte knibe den for at få den til at holde op igen.
"Nå, jeg var knap nok blevet færdig med første vers," sagde hattemageren, "før dronningen fløj op og brølede: "Han slår tiden ihjel! Han skal af med hovedet!"
"Uf - det var da forfærdeligt!" udbrød Alice.
"Og siden da," fortsatte hattemageren bedrøvet, "har han aldrig villet gøre, hvad jeg beder ham om. Nu viser uret altid seks."
Alice fik en lys ide. "Er det derfor, der står så mange tekopper på bordet?" spurgte hun.
"Ja, det er," sagde hattemageren med et suk. "Det er altid tetid, og vi har ikke tid til at vaske op mellem hver gang."
"Og så bliver I ved med at flytte rundt om bordet?" sagde Alice.
"Ja, netop," svarede hattemageren, "efterhånden som kopperne bliver brugt."
"Men hvad gør I så, når I kommer til begyndelsen igen?" spurgte Alice.
"Skulle vi ikke tage og snakke om noget andet," afbrød haren dem og gabede. "Jeg er træt af det her. Jeg foreslår, at den unge dame fortæller os en historie."
"Jeg tror desværre ikke, jeg kan nogen," sagde Alice, der blev helt forskrækket over forslaget.
"Så skal syvsoveren gøre det!" råbte de begge to. "Vågn op, syvsover!" Og så kneb de den fra begge sider på en gang.
Syvsoveren åbnede langsomt øjnene. "Jeg sov ikke," sagde den med en hæs og svag stemme, "jeg har hørt hvert eneste ord, I sagde."
"Fortæl os en historie!" sagde haren.
"Ja, gør det!" bad Alice.
"Men lad det gå i en fart!" sagde hattemageren, "ellers falder du i søvn igen, inden du bliver færdig."
"Der var engang tre små søstre," begyndte syvsoveren ivrigt. "De hed Karen, Maren og Mette, og de boede på bunden af en kilde -"
"Hvad levede de af?" spurgte Alice, der altid var meget interesseret i mad og drikke.
"De levede af sirup," sagde syvsoveren, da den havde tænkt sig lidt om.
"Nej - det kan de da umulig have gjort," sagde Alice venligt. "Så ville de jo være blevet syge."
"Det blev de også," sagde syvsoveren. "*Meget syge*. "
Alice prøvede at forestille sig, hvordan det ville være at føre en så besynderlig tilværelse, men det voldte hende for stort hovedbrud, og hun fortsatte derfor: "Men hvorfor boede de på bunden af en kilde?"
"Drik lidt mere te," sagde haren meget alvorligt til Alice.

"Jeg har ikke fået noget endnu," svarede Alice i en fornærmet tone, "så jeg kan ikke drikke mere."
"Du mener, at du ikke kan drikke *mindre*," sagde hattemageren. "Det er meget let at drikke *mere* end ingenting."
"Der var ingen, der spurgte dig om *din* mening," sagde Alice.
"Hvem er det nu, der kommer med personlige bemærkninger?" spurgte hattemageren triumferende.

Alice vidste ikke rigtigt, hvad hun skulle svare. Hun tog derfor lidt te og et stykke smørrebrød og vendte sig så om mod syvsoveren og spurgte en gang til: "Hvorfor boede de på bunden af en kilde?"
Syvsoveren brugte igen et par minutter til at tænke over det, så sagde den: "Det var en sirupskilde!"
"Sådan nogle eksisterer ikke!" udbrød Alice vredt, men hattemageren og haren tyssede på hende, og syvsoveren bemærkede stødt: "Hvis du ikke kan være høflig, må du hellere selv fortælle historien færdig."

"Nej, nej, bliv bare ved!" sagde Alice. "Jeg skal ikke afbryde dig mere. Det kan jo være, at der findes en sirupskilde."
"*Een*, " sagde syvsoveren opbragt. "Nå, det tror du dog!" - Den indvilligede imidlertid i at fortsætte ...
"Og disse tre små søstre - de skulle nu lære at øse -"
"Hvad øste de?" spurgte Alice og glemte ganske sit løfte.
"Sirup," svarede syvsoveren - og denne gang betænkte den sig ikke et øjeblik.
"Jeg vil have en ren kop," afbrød hattemageren, "lad os alle sammen flytte en plads højere op."

I det samme flyttede han sig, og syvsoveren fulgte efter. Haren kom til at sidde på syvsoverens plads, og Alice satte sig lidt modstræbende på den stol, hvor haren havde siddet. Hattemageren var den eneste, der havde nogen fordel af forandringen - Alice derimod fik det værre end før, fordi haren lige havde væltet flødekanden hen over sin tallerken.

Alice ville nødig fornærme syvsoveren igen - hun begyndte derfor meget forsigtigt: "Men det forstår jeg ikke - hvor øste de da siruppen?"
"Man kan øse vand fra en kilde," sagde hattemageren. "Jeg vil derfor formode, at man kan øse sirup ved en sirupskilde - æh, bæh!"
"Men de boede jo *nede* i kilden," sagde Alice til syvsoveren og lod, som om hun ikke havde hørt den sidste bemærkning.
"Ja, naturligvis," sagde syvsoveren. "Vældig langt nede var de -"
Dette svar gjorde Alice så forvirret, at hun lod syvsoveren fortsætte i nogen tid uden at afbryde den.
"De skulle lære at øse," fortsatte syvsoveren og gabede og gned sine øjne - den blev nemlig mere og mere søvnig. "Og de øste alle mulige ting, der begyndte med h-."
"Hvorfor netop med h?" spurgte Alice.
"Ja, hvorfor ikke?" sagde haren.
Alice tav.

Nu havde syvsoveren lukket øjnene og var ved at falde i søvn, men da hattemageren kneb den igen, vågnede den op med et lille skrig, og fortsatte: "- der begynder med h, såsom harehår og harelår og hareskår ... og hat og hukommelse og håndfuld og hip og hap - du ved, man siger "åh, det er hip som hap" - har du nogen sinde set en spandfuld med en hel håndfuld hip og hap?"
"Nej, ved du nu hvad," sagde Alice meget forvirret. "Jeg tror sandelig ikke -"
"Så skulle du hellere holde din mund," sagde hattemageren.

Denne grovhed var mere, end Alice kunne tåle. Hun rejste sig meget fornærmet op og gik sin vej. Syvsoveren faldt øjeblikkelig i søvn, og ingen af de andre brød sig det mindste om, at Alice gik, skønt hun så sig tilbage et par gange - hun håbede nemlig så småt, at de ville kalde på hende. Den sidste gang, hun vendte sig om, var haren og hattemageren i færd med at stoppe syvsoveren ned i tepotten.

"Så meget er sikkert og vist," sagde Alice, da hun gik gennem skoven, *dér* kommer jeg i hvert fald aldrig mere. Det er det mest tåbelige teselskab, jeg nogen sinde har varet med til!"
I det samme lagde hun mærke til, at der var en dør i et af træerne. "Det var da besynderligt!" tænkte hun. "Men alting er jo så mærkeligt i dag. Jeg tror næsten, jeg går derind med det samme." - Og det gjorde hun.

Nu befandt hun sig igen i den store sal, lige i nærheden af det lille glasbord. "Denne gang vil jeg bære mig klogere ad," sagde hun til sig selv. Så tog hun den lille guldnøgle og åbnede døren ud til haven. Dernæst spiste hun noget af paddehatten (hun havde gemt et stykke i sin lomme), indtil hun var omtrent fem og tyve centimeter høj. Så gik hun ned ad den lille gang, og nu - stod hun endelig i den smukke have, midt mellem de dejlige blomster og de kølige springvand.

Kapitel 8 - Dronningen spiller kroket

Der stod et stort rosentræ lige ved indgangen til haven. Roserne var hvide, men tre gartnere var ivrigt i færd med at male dem røde. Alice syntes, at det så mærkeligt ud. Hun gik derfor nærmere for at kigge på dem. I det øjeblik, hun kom hen til dem, hørte hun den ene sige: "Se dig for, femmer! Gå ikke sådan og stænk mig til med farve!"

"Jeg kunne ikke gøre for det," sagde femmeren i en gnaven tone. "Syveren stødte til min albue."
Nu kiggede syveren op og sagde: "Ja, det er rigtigt, femmer! Man skal altid skyde skylden på andre!"
"*Du* skulle såmænd hellere tage og tie stille!" sagde femmeren. "Det er ikke længere siden end i går, jeg hørte dronningen sige, at du fortjente at få kappet hovedet af!"
"Hvorfor det?" spurgte han, der først havde sagt noget.
"Det kommer da ikke *dig* ved, toer!" sagde syveren.
"Jo, det gør det," sagde femmeren. "Og jeg skal fortælle ham hvorfor - det var, fordi han gav kokken tulipanløg i stedet for rigtige løg."

Syveren smed penslen fra sig og havde lige netop fået sagt: "Ja, af alle de uretfærdigheder -" da han fik øje på Alice, som stod og så på dem. Han tav pludselig - de andre vendte sig også om, og så bukkede de alle tre dybt.

"Vil I ikke nok fortælle mig," sagde Alice lidt ængsteligt, "hvorfor I maler roserne?"
Femmeren og syveren sagde ikke noget, men kiggede blot på toeren, der begyndte forsigtigt og hviskende: "Jo, ser De, frøken, sagen er den - at de her roser skulle egentlig have været *røde*, men af en fejltagelse plantede vi en hvid rose, og hvis dronningen opdager det, mister vi alle tre hovedet. Derfor gør vi vort bedste - som De ser, frøken - inden hun kommer, for -." I dette øjeblik råbte femmeren, der meget ængstelig havde holdt udkig til alle sider: "Dronningen! Dronningen!" De tre gartnere kastede sig øjeblikkelig næsegrus ned på jorden. Nu hørte man en lyd af mange fodtrin, og Alice, der var meget nysgerrig efter at få dronningen at se, kiggede sig omkring ...

Først kom der ti soldater, som alle havde en kølle i hånden. De så ud nøjagtig som de tre gartnere -: Kroppen var aflang og flad, og deres hænder og fødder var anbragt i hjørnerne ... Så kom der ti hoffolk, som var oversåede med diamanter. De gik to og to, ligesom soldaterne. Dernæst fulgte de kongelige børn - ti i alt - og de små, søde væsener kom løbende, glade og fornøjede, med hinanden i hånden. Og de var alle sammen prydede med hjerter. Så fulgte gæsterne, hvoraf de fleste var konger og dronninger, og blandt dem genkendte Alice den hvide kanin. Den snakkede meget ivrigt og nervøs og lo ad alt, hvad der blev sagt, og gik forbi uden at lægge mærke til hende. Så kom hjerter-knægt, der bar kongens krone på en purpurrød fløjlspude, og allersidst i den fornemme procession gik HJERTER-KONGE og hans dronning, HJERTER-DAME.

Alice var ikke rigtig klar over, om hun skulle kaste sig ned på jorden ligesom de tre gartnere, men hun kunne ikke mindes, at hun nogen sinde havde hørt, at det var skik og brug ved den slags processioner. "Og desuden," tænkte hun, "hvad glæde havde man af en procession, hvis alle folk kastede sig næsegrus om på jorden, så de ikke kunne se noget?" Derfor blev hun stående ganske stille - og ventede.
Da processionen var lige ud for Alice, standsede de alle sammen og så på hende. Og dronningen sagde strengt: "Hvem er det?" Hun rettede spørgsmålet til hjerter-knægt, men han bukkede blot og smilede i stedet for at svare.

"Idiot!" skreg dronningen og rystede utålmodigt på hovedet. Så vendte hun sig om mod Alice og sagde: "Hvad hedder du, mit barn?"
"Jeg hedder Alice, Deres Majestæt," svarede hun meget høfligt. Men hun tilføjede for sig selv: "Ah, det er jo bare et spil kort. Jeg behøver ikke at være bange for dem!"
"Og hvem er så *det*? " sagde dronningen og pegede på de tre gartnere, der lå rundt om rosentræet. De havde jo ansigtet ned mod jorden, og mønstret på deres ryg lignede nøjagtigt de andre personers - så derfor kunne hun ikke se, om det var gartnere, soldater, hoffolk eller måske tre af hendes egne børn!
"Hvor skulle *jeg* vide det fra?" svarede Alice - meget forbavset over sin dristighed. "Det kommer ikke mig ved."
Dronningen blev ildrød i ansigtet af raseri. Hun stirrede et øjeblik på Alice - som et vildt dyr - og råbte så: "Af med hendes hoved! Af -."

"Å, snak!" sagde Alice så højt og bestemt, at dronningen tav.
Kongen lagde sin hånd på dronningens arm og sagde forsigtigt: "Tænk dog på, kære du, at hun kun er et barn!"

Dronningen vendte sig vredt fra ham og sagde til hjerterknægt: "Drej dem om!"
Det gjorde knægten omhyggeligt, med den ene fod.
"Rejs jer op!" råbte dronningen med skingrende stemme. De tre gartnere sprang straks op og begyndte at bukke for kongen og dronningen, for de kongelige børn og alle de andre.
"Hold op med det!" skreg dronningen. "I gør mig helt svimmel." Så vendte hun sig om mod rosentræet og sagde: "Hvad har I gjort ved det ... ?"
"Deres Majestæt," sagde toeren i en meget ydmyg tone og bøjede det ene knæ, mens han talte: "Vi har forsøgt, at -."
"Åh, nu ser jeg det!" sagde dronningen, der havde undersøgt roserne imens. "Af med deres hoveder!" Og så gik processionen videre. Men tre soldater blev dog tilbage for at halshugge de ulykkelige gartnere, der løb hen til Alice, for at hun skulle beskytte dem.

"I skal ikke halshugges!" sagde Alice og gemte dem i en stor urtepotte, der stod i nærheden. De tre soldater gik omkring og ledte efter dem et stykke tid, men så marcherede de ganske roligt bag efter de andre.
"Er hovedet blevet kappet af dem?" spurgte dronningen.
"Deres hoveder er væk, Deres Majestæt!" svarede soldaterne.
"Nå, det er godt!" råbte dronningen. "Kan du spille kroket?"
Soldaterne tav og kiggede på Alice, da spørgsmålet åbenbart var rettet til hende.
"Ja," råbte Alice.
"Kom med!" råbte dronningen. Så sluttede Alice sig til processionen og var meget spændt på, hvad der nu ville ske.
"Det er - det er et meget smukt vejr i dag!" sagde en ængstelig stemme ved siden af hende. Det var den hvide kanin, der kiggede forskrækket op på hende.
"Meget smukt!" sagde Alice. "Men hvor er hertuginden?"
"Syys, syys!" hviskede kaninen hurtigt. Den så sig ængsteligt omkring, stillede sig på tæerne, satte munden tæt hen til hendes øre og hviskede: "Hun er dømt til døden!"
"For hvad dog?" spurgte Alice.
"Synes du, det er trist? Var det *det*, du sagde?" spurgte kaninen.
"Nej, jeg gjorde ikke!" svarede Alice. "Det synes jeg nemlig slet ikke. Jeg sagde bare: Hvorfor dog det?"
"Hun stak dronningen en lussing!" begyndte kaninen. Alice gav sig til at le. "Syys," hviskede kaninen forskrækket. "Dronningen kunne jo høre dig! Ser du - hun kom for sent og så sagde dronningen -."
"På plads!" råbte dronningen med tordenstemme og nu begyndte folk at løbe i alle retninger, så de var lige ved at vælte hinanden omkuld. Men lidt efter var alle, hvor de skulle være, og spillet begyndte. Alice syntes, at hun aldrig i sit liv havde set en så besynderlig kroketplads. Den bestod udelukkende af ophøjede kanter og dybe furer. Kuglerne var levende pindsvin, og køllerne levende flamingoer. Og soldaterne måtte bøje sig forover og stå på hænder og fødder: - det var buerne!

Den største vanskelighed for Alice - i begyndelsen - var at styre flamingoen. Det gik let nok for hende at få dens krop klemt ind under sin arm, så benene hang ned, men hver gang hun havde fået den til at strække halsen og lige netop ville give pindsvinet et skub med flamingoens hoved, skulle den *absolut* bøje halsen igen og kigge hende ind i ansigtet med et så forbavset udtryk, at hun ikke kunne lade være med at briste i latter. Og når hun så endelig havde fået dens hoved ned igen og skulle til at begynde, opdagede hun til sin ærgrelse, at pindsvinet havde rullet sig ud og var ved at løbe bort. Desuden var der næsten altid en kant eller fure i vejen, hvor hun end ville sende pindsvinet hen, og da de foroverbøjede soldater hele tiden rejste sig op og spadserede omkring, blev Alice hurtigt klar over, at det var et meget vanskeligt spil.

Alle deltagerne spillede på en gang uden at vente, til det var deres tur, og de skændtes hele tiden og sloges om pindsvinene. Det varede derfor ikke længe, før dronningen var så rasende, at hun mindst en gang i minuttet stampede i jorden og råbte: "Af med hans hoved!" eller: "Af med hendes hoved!"
Alice begyndte at blive lidt urolig. Hun havde ganske vist ikke været oppe at skændes med dronningen endnu, men hun vidste, at det kunne ske når som helst. "Og hvad skal der så blive af mig?" tænkte hun. "Man elsker åbenbart at halshugge folk her - det er egentlig mærkeligt, at der endnu er nogen i live ... !"
Hun kiggede sig omkring for at se, hvordan hun bedst kunne slippe bort uden at blive opdaget. I det samme fik hun øje på et mærkeligt syn oppe i luften. Til at begynde med kunne hun ikke begribe, hvad det var, men da hun havde iagttaget det et stykke tid, fandt hun ud af, at det var et grin, og sagde til sig selv: "Det er filurkatten - nu har jeg da nogen at snakke med."

"Hvordan har du det?" sagde katten, da der var kommet så meget af munden til syne, at den kunne tale. Alice ventede, indtil øjnene var kommet frem, og så nikkede hun. "Det kan ikke nytte noget at snakke til den," tænkte hun, "før ørerne viser sig. Eller i hvert fald det ene." Lidt efter var hele hovedet kommet til syne, og Alice, som var henrykt over at have nogen, der ville høre på hende, satte flamingoen fra sig og begyndte at fortælle om spillet. - Katten mente åbenbart, at man kunne se tilstrækkeligt af den nu, for der kom ikke mere til syne.

"Jeg synes ikke, de spiller ordentligt," begyndte Alice i en meget bekymret tone. "Og de skændes alle sammen så frygteligt, at man ikke kan høre, hvad man selv siger - og de har åbenbart slet ingen regler, eller også er der ingen, som retter sig efter dem - og du kan ikke forestille dig, hvor forvirrende det er, at alting er levende. Ja, se nu der ... den bue, jeg skulle igennem næste gang, går nu og spadserer i den anden ende af pladsen - og for lidt siden ville jeg have kroketeret dronningens pindsvin, hvis det ikke var rendt sin vej, da det så mig komme!"

"Kan du lide dronningen?" spurgte katten meget sagte.
"Nej, bestemt ikke!" svarede Alice. "Hun er så skrækkelig -." I det samme opdagede hun, at dronningen stod lige bag ved hende og lyttede. Derfor skyndte hun sig at sige: "... *dygtig* - hun vinder sikkert, så det er næppe ulejligheden værd at spille mere."

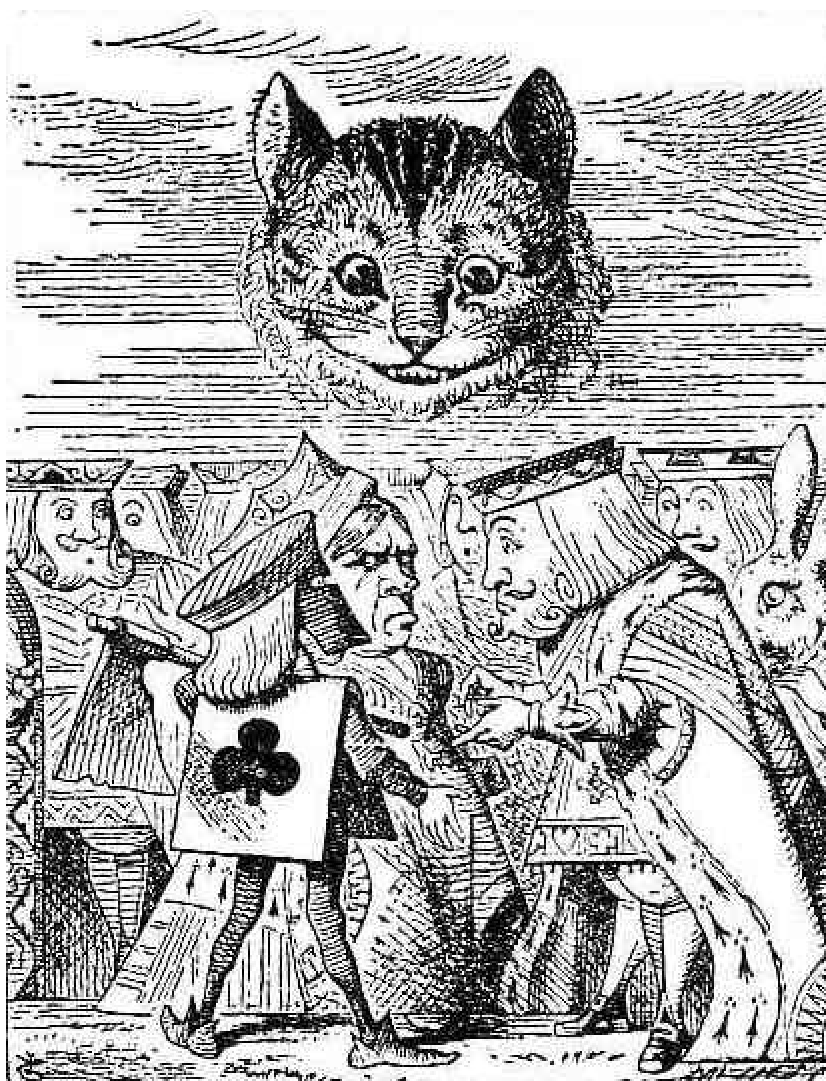
Dronningen smilede og gik videre.
"Hvem taler du med?" spurgte kongen, der kom hen til Alice og kiggede meget forbavset på kattens hoved.
"Det er en af mine gode venner - en filurkat," sagde Alice. "Må jeg ikke have lov til at forestille den ..."
"Jeg synes ikke rigtig om dens udseende," sagde kongen. "Men den må gerne kysse mig på hånden, hvis den vil."

"Det bryder jeg mig slet ikke om," sagde katten.
"Vær ikke næsvis," sagde kongen, "og kig ikke sådan på mig!" (Han stillede sig bag ved Alice, da han sagde det).
"En kat må godt se på en konge," sagde Alice. "Jeg har læst det i en eller anden bog, men jeg kan ikke huske hvor."
"Nej, den må væk," sagde kongen meget bestemt og råbte til dronningen, som netop gik forbi: "Ah, søde ven - kan du ikke sørge for, at den kat bliver fjernet?"
Dronningen havde kun en måde at løse alle vanskeligheder på, hvad enten de var store eller små: "Af med dens hoved!" sagde hun blot, uden så meget som at se sig om.
"Jeg vil selv hente skarpretteren," sagde kongen ivrigt og skyndte sig bort.

Alice syntes, at hun lige så godt kunne gå tilbage og se, hvordan spillet gik - men så hørte hun dronningen skrige af raseri et stykke borte. Hun havde allerede dømt tre af spillerne til døden, fordi de ikke havde passet deres tur. Alice kunne ikke rigtig lide det her ... og der var jo desuden sådan en forvirring i spillet, at hun aldrig vidste, hvornår det var *hendes* tur. Hun gav sig derfor til at lede efter sit pindsvin.
Hendes pindsvin var kommet op at slås med et andet pindsvin, og Alice ville straks benytte lejligheden til at krokere det ene med det andet. Men nu var hendes flamingo gået over i den modsatte side af haven, hvor den - meget ubehjælpsomt - forsøgte at flyve op i et træ.

Da det endelig lykkedes hende at fange flamingoen og bære den tilbage, var pindsvinene holdt op med at slås og - langt væk! "Men det gør ikke så meget," tænkte Alice, "for alle buerne er forsvundet fra denne side af kroketpladsen!" Hun stak derfor flamingoen ind under armen, så den ikke kunne løbe sin vej igen, og gik tilbage for at snakke lidt mere med sin ven.

Da hun kom tilbage til katten, opdagede hun til sin forbavselse, at der næsten var opløb omkring den. Skarpretteren, kongen og dronningen, der alle talte på en gang, skændtes heftigt med hinanden, mens de andre stod tavse og så meget urolige ud.

Da Alice nåede derhen, bad de hende alle tre om at afgøre striden, men eftersom de snakkede i munden på hinanden, var det ikke let for hende at forstå, hvad de egentlig sagde.
Skarpretteren påstod, at man ikke kunne hugge et hoved af, når det ikke sad fast på en krop. Han havde aldrig gjort sådan noget før, sagde han, og han havde heller ikke i sinde at gøre det, så længe han levede.

Kongen mente, at alle, der havde et hoved, også kunne halshugges ... det, skarpretteren stod og sagde, var noget forfærdeligt sludder!
Dronningen erklærede, at hvis der ikke øjeblikkelig blev gjort noget ved sagen, ville hun lade dem halshugge - alle som en! (Det var på grund af denne bemærkning, alle de omkringstående så så alvorlige og bekymrede ud!)

Det eneste, Alice kunne finde på at sige lige i øjeblikket, var: "Det er hertugindens kat, så det er vel bedst at spørge *hende* først."
"Hun sidder i fængsel," sagde dronningen til skarpretteren. "Hent hende!" - Skarpretteren fløj af sted som en pil.

Kattens hoved begyndte at forsvinde, i det øjeblik han gik, og da han kom tilbage med hertuginden, var det helt forsvundet. Kongen og skarpretteren løb forvirret rundt og ledte efter kattehovedet, mens det øvrige selskab vendte tilbage til kroketspillet.

Kapitel 9 - Den forlorne skildpadde fortæller

"Du kan ikke tænke dig, hvor jeg er glad for at se dig igen, min egen kære pige!" sagde hertuginden. Så tog hun Alice venligt under armen og vandrede af sted med hende.

Det glædede Alice, at hertuginden var i så godt humør, og hun tænkte ved sig selv, at det måske kun var peberet, der havde gjort hende så rasende, da de mødtes i køkkenet.

"Når *jeg* bliver hertuginde!" sagde hun til sig selv (hendes stemme var nu ikke særlig forhåbningsfuld!), "så vil jeg *slet ikke* have noget peber i mit køkken. Suppe smager lige så godt uden - det er måske altid peber, der gør folk så hidsige," fortsatte hun og var henrykt over, at hun havde fundet på noget helt nyt. "Og eddike, der gør dem sure - og kamillete, der gør dem bitre - og - og bolcher og den slags, der gør børn søde. Jeg ville ønske, at de voksne vidste det, så ville de sikkert ikke være så fedtede med dem ..."
Hun havde helt glemt hertuginden på grund af disse betragtninger, og hun blev derfor en lille smule forskrækket, da hun hørte hendes stemme ganske tæt ved sit øre: "Du går og spekulerer på noget, min lille ven, så du helt glemmer at snakke. Lige i øjeblikket er jeg ikke i stand til at sige, hvad man kan lære af *det*, men jeg kommer nok snart i tanker om det."

"Man lærer måske slet ikke noget ..." sagde Alice modigt.
"Syys, barn dog!" sagde hertuginden. "Man lærer noget af alting ... det gælder blot om at kunne se det!" Og nu trykkede hun sig endnu tættere ind til Alice.
Hun brød sig ikke om at have hertuginden så tæt ind på livet - for det første, fordi hun var så *forfærdelig* grim, og for det andet, fordi hun lige netop var så høj, at hun kunne lægge hagen på skulderen af Alice - og det var en væmmelig spids hage! Men Alice ville ikke være uhøflig, og derfor fandt hun sig i det, så godt hun kunne. "Spillet går lidt bedre nu, lader det til," sagde hun.
"Ja, det gør det," sagde hertuginden. "Og deraf kan man lære, at: - Oh, det er kærligheden, det er kærligheden, der får jorden til at dreje rundt!"
"Men der var en, som sagde," hviskede Alice, "at det sker bedst ved, at enhver passer sit!"
"Ja - men det er jo omtrent det samme!" sagde hertuginden og borede sin lille spidse hage ned i skulderen på Alice. "Og deraf lærer man," tilføjede hun, "at -: Tag vare på dine tanker, så tager ordene vare på sig selv!"
"Hvor må hun være glad ved at finde ud af, hvad man kan lære af alting!" tænkte Alice.
"Du er måske forbavset over, at jeg ikke lægger min arm omkring dig," sagde hertuginden lidt efter, "men jeg stoler ikke rigtig på din flamingo. Skal jeg gøre et forsøg?"
"Den bider vistnok," svarede Alice forsigtigt - hun var nemlig slet ikke ivrig efter, at hertuginden skulle gøre et forsøg.
"Ja, det er rigtigt," sagde hertuginden. "Både flamingoer og sennep bider. Og deraf kan man lære, at - krage søger mage."
"Men - der er jo blot det, at sennep ikke er nogen krage," sagde Alice.
"Du har ret som sædvanlig," sagde hertuginden. "Du udtrykker dig virkelig både tydeligt og klart!"
"Jeg *tror* nok, at sennep er en slags sten," sagde Alice.
"Ja, naturligvis," svarede hertuginden, der åbenbart var villig til at give Alice ret i alt, hvad hun sagde. "Der er en stor sennepsmine her i nærheden. Og deraf kan man lære, at -: de ting, der er mine, er ikke dine."
"Ah, nu ved jeg det!" udbrød Alice, der ikke havde lagt mærke til hertugindens sidste bemærkning. "Sennep hører til planteriget. Den ser ikke sådan ud, men den gør det alligevel."
"Jeg er fuldstændig enig med dig," sagde hertuginden, "og deraf kan man lære -: vær, hvad du vil synes at være! Eller for at udtrykke det mere ligetil -: bild dig aldrig ind at være anderledes, end hvad andre synes, at hvad du var eller kunne have været, ikke var anderledes end hvad du havde været, ville have synes dem at være anderledes."

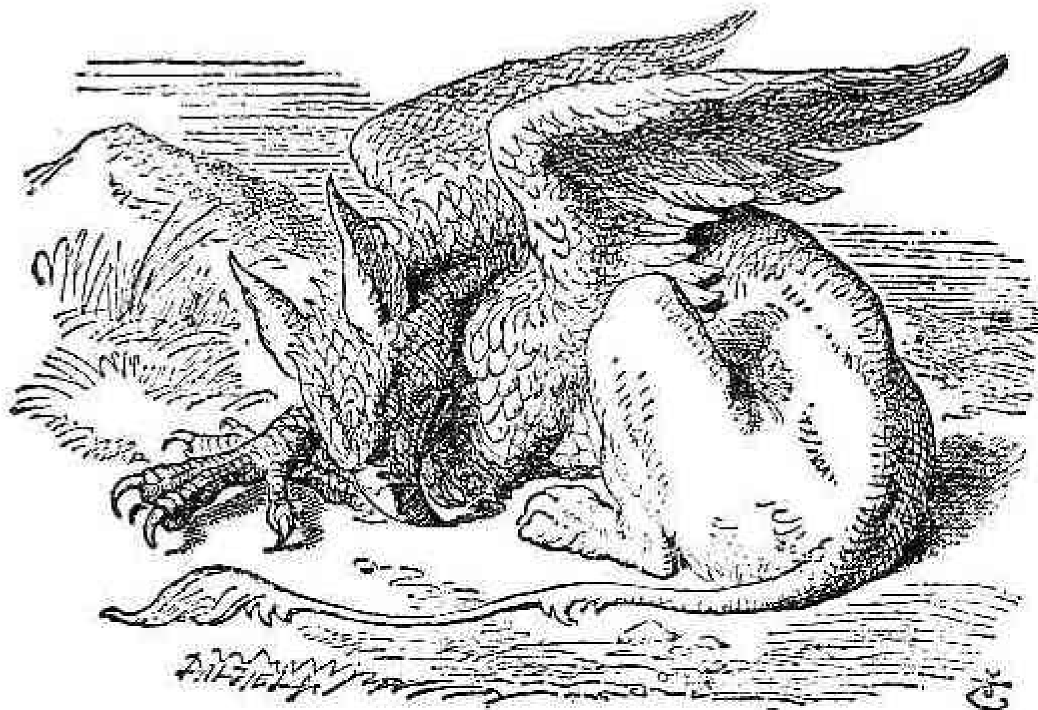
"Jeg tror, jeg ville forstå det bedre," sagde Alice meget høfligt, "hvis jeg fik det skrevet ned. Jeg kunne vist ikke rigtig følge med, da De sagde det."
"Det er ikke noget imod, hvad jeg kunne sige, hvis jeg ville," svarede hertuginden fornøjet.
"Gør Dem endelig ikke ulejlighed med at sige noget, der er længere og mere indviklet," sagde Alice.
"Ah, tal endelig ikke om ulejlighed!" sagde hertuginden. "Jeg vil forære dig alt det, jeg hidtil har sagt!"
"Den foræring kommer hun nemt til!" tænkte Alice. "Jeg er sandelig glad for, at jeg ikke får den slags fødselsdagsgaver!" - Men det turde hun ikke sige højt.
"Tænker du nu igen?" spurgte hertuginden og borede atter sin lille, spidse hage ned i skulderen på Alice.
"Jeg har vel lov til at tænke," sagde Alice vredt, for nu begyndte hun at blive led og ked af hende.
"Ja," sagde hertuginden, "lige så meget som svin har lov til at flyve, og deraf kan man læ-"

Til stor forbavselse for Alice døde hertugindens stemme hen midt i hendes yndlingsudtryk, og den arm, der hvilede i hendes, begyndte at ryste. Alice kiggede op, og - der stod dronningen, lige foran dem, med korslagte arme og et ansigt, der var truende som en tordensky ...
"Det er smukt vejr i dag, Deres Majestæt," begyndte hertuginden meget lavmælt og forsigtigt.
"Det siger jeg dig en gang for alle," skreg dronningen og stampede i jorden, "at - enten må du eller dit hoved forsvinde - og det hurtigere end straks! Vælg selv!"
Hertuginden valgte - og var væk i løbet af et sekund.
"Lad os nu spille videre," sagde dronningen, og Alice var så forskrækket, at hun ikke turde sige et ord. Hun fulgte blot langsomt med til kroketpladsen.

De andre gæster havde benyttet sig af dronningens fraværelse - de lå og hvilede sig i skyggen. Men da de fik øje på hende, skyndte de sig at tage fat på spillet igen, og dronningen bemærkede blot, at det ville have kostet dem livet, hvis de havde tovet så meget som et sekund ...

Mens de spillede, skændte dronningen hele tiden på de andre og råbte: "Af med hans hoved!" eller: "Af med hendes hoved!" De stakler, hun dømte til døden, blev taget i forvaring af soldaterne, der altså måtte holde op med at stå som buer. Efter en halv times forløb var der derfor ikke en eneste bue tilbage, og alle deltagerne - med undtagelse af kongen, dronningen og Alice - sad i fængsel og var dømt til døden ...
Så holdt dronningen op - hun var helt forpustet! - og sagde til Alice: "Har du endnu ikke set den forlorne skildpadde?"
"Nej," sagde Alice, "og jeg ved ikke engang, hvad en forloren skildpadde er for noget."
"Det er den, man laver forloren skildpadde af," sagde dronningen.
"Jeg har hverken set eller hørt tale om nogen forloren skildpadde."
"Kom med," sagde dronningen, "så skal den fortælle dig sin historie."

Da de gik bort sammen, hørte Alice kongen sige, meget sagte, til hele selskabet: "I er benådede allesammen!" - "Nå, det var da godt!" sagde hun til sig selv - hun havde nemlig været meget ulykkelig over de mange henrettelser, dronningen havde givet ordre til.

Lidt efter traf de en grif, der lå og sov i solskinnet. (Hvis du ikke ved, hvad en grif er for noget, så se på billedet!) "Op med dig, din dovenkrop!" sagde dronningen, "og bring straks den unge dame hen til den forlorne skildpadde, så hun kan høre dens historie. Jeg må gå tilbage og kontrollere nogle henrettelser, som jeg har givet ordre til." Så gik hun og lod Alice være alene med griffen. Hun var lidt betænkelig ved dyrets udseende, men hun tænkte, at det velsagtens var lige så sikkert for hende at være her som at følge med den vrede dronning, og derfor blev hun.

Griffen satte sig op og gned sine øjne. Så fulgte den dronningen med blikket, indtil hun var ude af syne, og nu begyndte den at kluk-le. "Hvor er det komisk," sagde griffen, delvis til sig selv og delvis til Alice.
"Hvad er komisk?" spurgte Alice.
"*Hun*, naturligvis," sagde griffen. "Det er noget, hun bilder sig ind - der er ingen, som bliver halshugget! Nej ... Kom med!"
"Her siger alle: kom med!" tænkte Alice, da hun langsomt fulgte efter griffen. "Man har da aldrig kommanderet sådan rundt med mig i hele mit liv!"

De var ikke gået ret langt, før de fik øje på den forlorne skildpadde. Den sad så bedrøvet og alene på en lille klippeafsats, ganske tæt ved, og da de kom nærmere, kunne Alice høre, at den sukkede, som om hjertet skulle briste. Alice syntes, det var synd for den. "Hvad er den så ked af?" spurgte hun griffen, og griffen svarede med næsten de samme ord som før: "Det er noget, den bilder sig ind - den har slet ingen sorger. Nej ... Følg med!"
Så gik de hen til den forlorne skildpadde, der kiggede på dem med store øjne, som var fulde af tårer. Men den sagde ikke noget.
"Denne her unge dame," sagde griffen, "vil så skrækkelig gerne høre din historie."
"Jeg skal fortælle hende den," sagde den forlorne skildpadde med en dyb gravrøst. "Sid ned - begge to - og sig ikke et ord, før jeg er færdig."

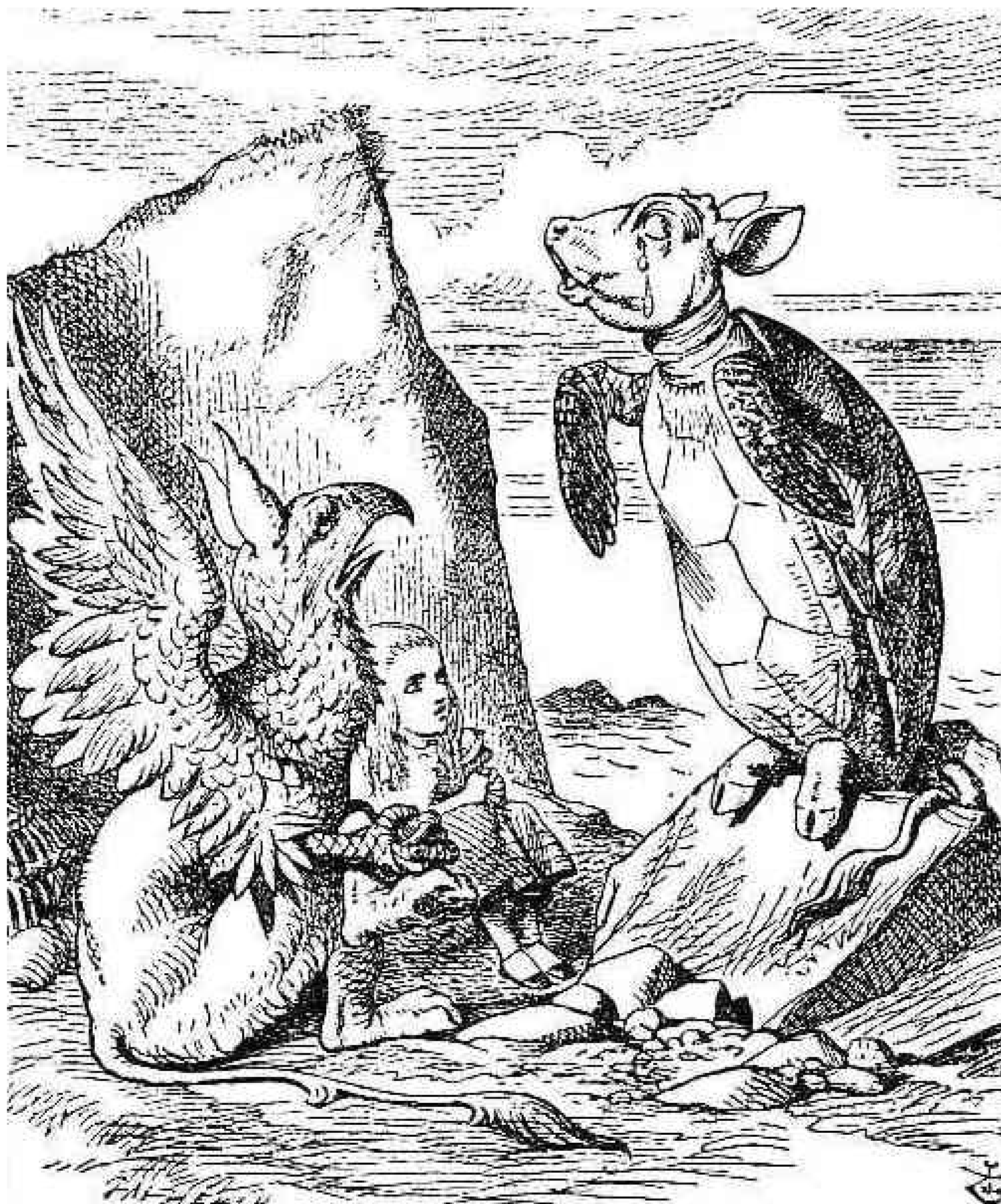
De satte sig ned, og ingen sagde noget i lang tid. "Jeg forstår ikke, hvordan den nogen sinde skal blive færdig, hvis den ikke begynder," tænkte Alice. Men hun ventede tålmodigt.
"Engang," sagde den forlorne skildpadde omsider med et dybt suk, "var jeg en ægte skildpadde."
Da den havde sagt disse ord fulgte der en meget lang tavshed, som kun blev afbrudt en gang imellem ved, at griffen råbte: "Hjckrrh!" ... eller ved at skildpadden sukkede dybt. Alice var lige ved at rejse sig op og sige: "Mange tak, hr., for Deres interessante historie," men hun kunne ikke lade være med at tænke, at der matte da komme mere, og derfor blev hun siddende uden at sige noget.
"Da vi var små," fortsatte omsider den forlorne skildpadde, der nu var blevet roligere, selv om den hulkede lidt nu og da, "gik vi i skole i havet! Vores lærer var en gammel skildpadde - vi kaldte ham for sildesnuden ..."
"Men hvorfor kaldte I ham det, når han ikke var nogen sild?" spurgte Alice.
"Vi kaldte ham sildesnuden, fordi vi fik på snuden, når vi kom for silde," sagde den forlorne skildpadde vredt. "Du er virkelig meget dum!"
"Du burde skamme dig over at spørge om noget, der er så indlysende," sagde griffen. Så tav de begge to igen og stirrede på den arme Alice, der var lige ved at synke i jorden af skam. Til sidst sagde griffen til den forlorne skildpadde: "Nå, kør nu løs, gamle ven, du kan da ikke være hele dagen om det ..." Så fortsatte skildpadden:
"Ja, vi gik i skole i havet, skønt du måske ikke vil tro det -"
"Det har jeg aldrig sagt!" afbrød Alice.
"Jo, det gjorde du," sagde den forlorne skildpadde.
"Hold mund!" sagde griffen, inden Alice fik tid til at svare. Den forlorne skildpadde gik videre:
"Vi fik den bedste opdragelse. Ja, vi gik endogså i skole hver dag ..."
"Det gør jeg da også," sagde Alice. "Det behøver du ikke at være så vigtig af."
"Fik du også ekstra-timer?" spurgte den forlorne skildpadde lidt ængsteligt.
"Ja," sagde Alice. "I fransk og musik."
"Og vask?" spurgte den forlorne skildpadde. "Nej, *det* lærte vi ikke!" sagde Alice forarget.
"Ah, så var det ikke nogen rigtig god skole, du gik i," sagde den forlorne skildpadde meget lettet. "I vores skole stod der forneden på skemaet: fransk, musik og vask - men det var ekstratimer."
"Det kunne du da ikke have særlig brug for," sagde Alice, "når du boede nede på havbunden."
"Jeg havde ikke råd til at lære det," sagde den forlorne skildpadde med et suk. "Jeg fik kun den almindelige undervisning."
"Og hvad for fag var så det?"
"Først og fremmest tæskning og rivning," svarede den forlorne skildpadde. "Og så de fire forskellige regnemåder - ambition, distraktion, nation og demission."
"Det forstår jeg ikke et ord af" sagde Alice.
Griffen løftede begge forpoterne i vejret af forbavselse. "Hvad for noget? Forstår du det ikke?" råbte den. "Så er du også en rigtig dumrian!"
Alice havde ikke mod til at stille flere spørgsmål, og derfor vendte hun sig om mod den forlorne skildpadde og sagde: "Nå, hvad lærte I så mere?"

"Jo, vi lærte cikorie," svarede den forlorne skildpadde og talte fagene på sine luffer - "både moderne cikorie og oldtidscikorie og biografi, og vi havde også drejning - læreren i drejning var en gammel havål, der kom en gang om ugen; han lærte os drejning ... efter bestemte ål og bugen af vandlarver ..."
"Hvordan foregik dog det?"
"Jeg kan ikke selv vise det," sagde den forlorne skildpadde. "Jeg er for stiv. Og griffen lærte det aldrig. "
"Jeg havde ikke tid," sagde griffen. "Jeg gik i de sproglige klasser. Det var en gammel_ krabbe, som var lærer der ..."
"Jeg har aldrig gået hos ham," sagde den forlorne skildpadde med et suk. "Han underviste i de stakkels *døde* sprog ... ak, ja!"
"Ja, det var så sørgeligt, det var det," sagde griffen og sukkede ligeledes. Og så gemte de begge to ansigtet i poterne.
"Og hvor mange timer havde I om dagen?" sagde Alice, der var ivrig efter at skifte samtaleemne.
"Ti timer den første dag og ni timer den næste og så fremdeles."
"Det var da en mærkelig skole!" udbrød Alice. "Men så var hver ellevte dag jo en fridag?" sagde hun, da hun havde tænkt sig lidt om.
"Ja, selvfølgelig," svarede den forlorne skildpadde. "Vi tog os den frihed at holde fri, hvis jeg må være så fri ..."
"Og hvad bestilte I så den tolvte dag?" spurgte Alice nysgerrigt.
"Så bestilte vi godt vejr til den trettende!" svarede den forlorne skildpadde.
"Nu kan det være nok med lektierne," sagde griffen i en meget bestemt tone. "Fortæl hende nu noget om jeres lege!"

Kapitel 10 - Hummer-kvadrillen

Den forlorne skildpadde sukkede dybt og tørrede sine øjne med bagsiden af den ene luffe. Så kiggede den på Alice og forsøgte at sige noget, men gråden kvalte dens stemme i lang tid ... "Det er nøjagtigt, som om den havde fået et ben i halsen," sagde griffen og begyndte at ryste skildpadden og dunke den i ryggen. Til sidst fik den forlorne skildpadde dog stemmen igen, og nu fortsatte den, mens tårerne løb ned over dens kinder:
"Du har sikkert ikke boet meget på bunden af vandet -" ("nej, det har jeg ikke," sagde Alice), "og du er måske heller aldrig nogen sinde blevet præsenteret for en hummer ..." (Alice var begyndt at sige: "Jeg har engang smagt -", men hun greb sig hurtigt i det og sagde: "Nej, aldrig" ... "så du har altså ingen anelse om, hvor vidunderligt det er at danse hummer-kvadrille?"
"Nej, det har jeg ikke," sagde Alice. "Hvad er det for en slags dans?"
"Jo," sagde griffen, "nu skal jeg forklare det. Først stiller man sig op i en lang række på strandbredden ..."
"I to rækker," råbte den forlorne skildpadde. "Sælhunde, skildpadder og så videre. Når man så har ryddet alle vandmændene bort -"
"*Det* tager som regel nogen tid," afbrød griffen.
"... så går man to skridt frem ..."
"Med en hummer som partner!" råbte griffen.
"Ja, selvfølgelig," sagde den forlorne skildpadde. "Går to skridt fremad og figurerer for partnerne ..."
"... skifter hummer og vender tilbage i samme orden," fortsatte griffen.
"Og så," vedblev skildpadden, "kaster man ..."
"Hummerne!" råbte griffen og hoppede højt op i luften.
"... så langt ud i vandet, som man kan ..."
"Og svømmer efter dem!" råbte griffen.
"Og slår en kolbøtte i vandet!" skreg den forlorne skildpadde og dansede vildt omkring.
"Skifter hummer igen!" hylede griffen.
"Og så ind til bredden igen og - dermed er den første tur forbi," sagde skildpadden og sænkede pludselig stemmen. Og de to dyr, der havde danset rundt som forrykte, satte sig ned igen, meget bedrøvede og tavse, og kiggede på Alice.
"Det må da være en morsom dans!" sagde Alice forsigtigt.
"Ville du bryde dig om at se lidt af den?" spurgte den forlorne skildpadde.
"Ja, meget gerne," svarede Alice.
"Lad os så prøve den første tur!" sagde den forlorne skildpadde til griffen. "Vi kan nok danse uden hummere. Hvem af os skal synge?"
"Det kan *du* gøre," sagde griffen. "Jeg har glemt ordene.

Så begyndte de højtideligt at danse rundt om Alice. Når de kom for tæt hen til hende, trådte de hende en gang imellem over tæerne. De viftede begge to med forpoterne for at markere takten, og den forlorne skildpadde sang, meget langsomt og sørgmodigt, denne vise:

"Du må skynde dig lidt mere, " sa' en hvidling til en snegl.
" Vi har hvalen lige bag os, den går frem for fulde sejl.
Både skildpadder og hummere kam alle ind med glans,
og nu venter de på bredden for at byde os til dans.

Vil du, vil du ikke, eller vil du danse med?
Vil du, vil du ikke, eller vil du danse med?"

"Du kan ikke rigtig tænke dig det søde gys, det gi'r,
når de kaster os i havet - du kan tro, det er en svir!"
"Det er alt for langt, " sa' sneglen, "jeg er ingen helt til vands!"
Og den takked høfligt hvidlingen, men ønsked ingen dans.

"Vil ej, kan ej, vil ej, kan ej, vil ej danse med!
Vil ej, kan ej, vil ej, kan ej, vil ej danse med!"

"Hvad betyder dog den lange vej, " bedyrede hans ven,
"for der findes jo en anden kyst, hvor sagtens man når hen.
Er du alt for langt fra vores, gi'r den næste dig en tjans -
altså ikke blive bleg, min ven, men kom og få en dans!

Vil du, vil du ikke, eller vil du danse med?
Vil du, vil du ikke, eller vil du danse med?"

"Tak, skal I have, det var en vældig morsom dans at se på!" sagde Alice, der var glad over, at den endelig var forbi. "Og jeg kunne også godt lide den pudsige sang om hvidlingen."

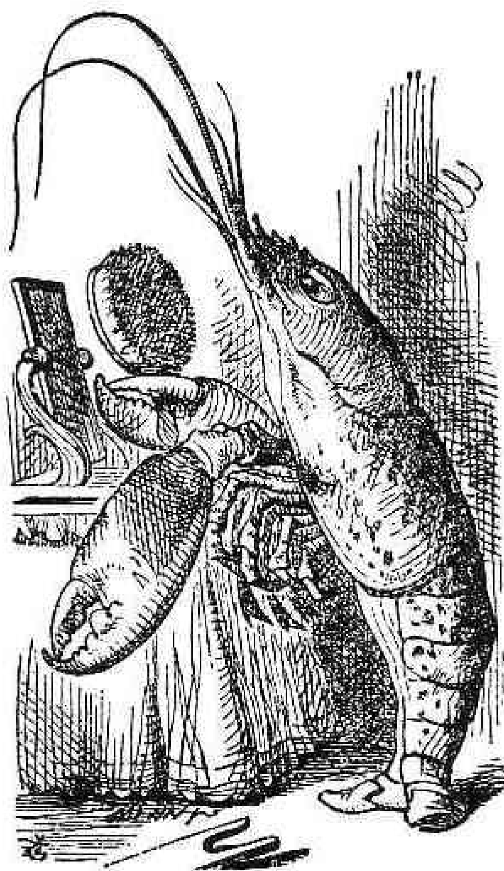

"Ja, hvad den angår," sagde den forlorne skildpadde, "så - har du vel nok set den slags fisk?"
"Ja, jeg har ofte set dem på vort bord -" Hun tav pludselig.
"Jeg ved ikke, hvad det er for et bor, du taler om," sagde den forlorne skildpadde, "men hvis du har set dem så ofte, ved du naturligvis, hvordan de er.
"Ja, det tror jeg nok," svarede Alice eftertænksomt. "De bider sig selv i halen - og de er helt oversåede med små brødkrummer."
"Der tager du fejl," sagde den forlorne skildpadde, "- med hensyn til krummerne. De ville jo straks blive skyllet bort af vandet. Men de bider virkelig sig selv i halen, og det er, fordi -" Her gabede den forlorne skildpadde og lukkede øjnene. "Fortæl hende, hvorfor det er -," sagde den til griffen.
"Jo," sagde griffen, "det er, fordi de absolut *ville* danse med hummerne, og så blev de smidt ud i vandet, og så sank de dybt ned, og så bed de sig selv i halen, og så kunne de ikke slippe taget igen ... Ja, mere er der ikke."
"Tak, skal du have," sagde Alice, "det var forfærdelig morsomt. Jeg har aldrig før vidst så meget om hvidlingen."
"Jeg kan fortælle dig endnu mere, hvis du vil," sagde griffen. "Ved du, hvorfor den hedder hvidling?"
"Det har jeg aldrig tænkt over," svarede Alice. "Hvorfor gør den det?"
"Den er så villig til at gøre støvler og sko hvide," svarede griffen meget højtideligt.

Alice var fuldstændig forvirret. "Villig til at gøre støvler og sko hvide?" gentog hun i en forbavset tone.
"Nå, hvad børster du *dine* sko med?" spurgte griffen. "Jeg mener, hvad er det, der gør dem så blanke?"
Alice kiggede ned på sine sko og tænkte sig om et øjeblik, inden hun svarede: "De er børstede med sort ... mørkning, nej, snak! med blanksværte, tror jeg nok."
"Støvler og sko nede i vandet," sagde griffen med dyb stemme, "børstes med hvidling. Nu ved du det! - Og det er jo til både for os ..."
"Og hvad er skoene lavet af?" spurgte Alice nysgerrigt.

"Naturligvis af ålelæder og hæleflyndere," svarede griffen temmelig utålmodig. "Jeg giver ikke en reje for det, du ved!"
"Hvis jeg var en hvidling," sagde Alice, der stadig tænkte på sangen, "ville jeg have sagt til hvalen: hold dig væk, vi vil ikke have *dig* med!"
"Man var da nødt til at tage den med," sagde den forlorne skildpadde. "Ingen fornuftig fisk begiver sig nogen steder hen uden at træffe en hval først."
"Ikke?" sagde Alice forbavset.
"Nej, naturligvis ikke," sagde den forlorne skildpadde. "Hvis en fisk kom til *mig* og sagde, at den skulle rejse bort, så ville jeg sige: ja, så må du jo træffe din hval ..."
"Du mener vel: *dit* val'?" sagde Alice.
"Jeg mener, hvad jeg siger," sagde den forlorne skildpadde fornærmet. Og griffen tilføjede: "Nu synes jeg, vi skulle høre lidt om *dine* oplevelser."
"Jeg kan kun fortælle jer, hvad jeg har oplevet - siden i morges," sagde Alice en lille smule ængsteligt, "for det kan ikke nytte noget at gå helt tilbage til i går - den gang var jeg nemlig en ganske anden."
"Det må du forklare ordentligt," sagde den forlorne skildpadde.
"Nej, nej! Lad os få oplevelserne først," sagde griffen utålmodigt. "Forklaringer tager altid sådan en skrækkelig lang tid."

Og nu begyndte Alice at fortælle om alt det, hun havde oplevet, lige fra det øjeblik, da hun traf den hvide kanin første gang. Hun var en lille smule nervøs til at begynde med, fordi de to dyr rykkede så tæt hen til hende - en på hver side - og fordi de spærrede både øjnene og munden op på vid gab ... men hun blev dog modigere, efterhånden som hun fortalte. Hendes tilhørere sad fuldstændig tavse, indtil hun kom til kålormen og det digt, hun havde fremsagt for den om "far William". Da den forlorne skildpadde hørte, at ordene var blevet helt anderledes, sukkede den dybt og sagde: "Det var da højst besynderligt!"
"Alting er så mærkeligt, som det *kan* være," sagde griffen.
"Og ordene blev helt anderledes?" gentog den forlorne skildpadde eftertænksomt. "Jeg kunne godt lide at høre hende fremsige et eller andet nu. Sig til hende, at hun skal gøre det!" - Skildpadden så på griffen, som om den troede, at *den* havde noget at skulle have sagt over for Alice.
"Rejs dig og fremsig: "En dovenkrop beretted -"," sagde griffen.
"Hvor dyrene dog kommanderer med en og forlanger, at man skal læse højt!" tænkte Alice. "Det er jo nøjagtig som at gå i skole!" Hun rejste sig imidlertid op og begyndte at fremsige digtet, men hun tænkte hele tiden på hummeren, så hun vidste knap nok, hvad hun selv sagde. Derfor kom ordene til at lyde så besynderligt:

Det beretted hr. hummer om sine kår:
"Man har bagt mig for brun, Jeg må sukre mit hår!"

Som en and med sit øjenlåg lian med sin tud
pudser bælter og bånd, drejer tæerne ud.

Og når sandet er tørt, ta'r han muntert på vej
som en lærke, med hørlig foragt for hr. haj.
Men når flodbølgen kommer, og hajerne med,
træder frygtsomhed i foragtens sted. "

"Det ligner slet ikke det, *jeg* plejede at fremsige, da jeg var barn," sagde griffen.
"Ja, jeg har aldrig hørt det før," sagde den forlorne skildpadde. "Men det lød usædvanlig fjollet."
Alice sagde ikke noget. Hun satte sig ned og gemte ansigtet i sine hænder. "Mon noget *nogen sinde* bliver naturligt igen?" tænkte hun.
"Jeg ville egentlig gerne have det forklaret," sagde skildpadden.
"Hun kan ikke forklare det," sagde griffen hurtigt. "Lad os få næste vers."
"Men hvad var det med tæerne?" sagde den forlorne skildpadde stædigt "Hvordan kan man dreje tæerne ud med sin tud?"
"Det er den første position, når man danser," svarede Alice, men hun var skrækkelig fortumlet i hovedet og længtes efter at skifte samtale-emne.
"Fortsæt nu med næste vers," sagde griffen igen. "Det begynder således: jeg gik gennem haven -"

"Jeg gik gennem haven og så' på min vej
hr. ugle, hr. panter, og så en postej.
Både skorpe og fyld gik i panterens vom,
så da uglen kom til, var tallerkenen tom.
Og da alt var raseret, fik uglen, nej se!
allernådigst som skænk den resterende ske,
mens den ræbende panter med gaffel og kniv
gjorde ende på festen og - - -"

"Hvad tjener det egentlig til at fremsige alt det sludder," afbrød den forlorne skildpadde, "hvis du ikke forklarer os det efterhånden? Det der var noget af det mest forvirrede, *jeg* i mit liv har hørt!"
"Ja, jeg tror også, det er bedst, du holder op," sagde griffen. Og det var Alice sandelig ikke ked af!
"Skal vi prøve den næste tur i hummer-kvadrillen?" fortsatte griffen. "Eller vil du hellere have, at skildpadden synger en sang for dig?"
"Ah ja -" svarede Alice, "det var da morsomt, om den forlorne skildpadde ville være så elskværdig at synge en sang." Hun sagde det så ivrigt, at griffen bemærkede i en temmelig fornærmet tone: "Hm! Ja, om smag og behag kan man ikke diskutere! Syng "skildpadde-suppen" for hende, gamle ven!"

Den forlorne skildpadde sukkede dybt og begyndte at synge, men dens stemme blev undertiden næsten kvalt af gråd -:

"Yndige suppe, fyldig og fin,
som venter os i en varm terrin!
Sådan en mundfuld kan gøre mig glad,

yndige suppe til aftensmad,
yndige suppe til aftensmad.
Y-yndige su-uppe, y-yndige su-uppe,
y-yndige su-uppe til aftensmad,
yndige, yndige suppe!

Yndige suppe, hvem fylder sit fad
med fugl eller fisk eller dyrebrad,
når du står parat for at gøre ham glad,

y-yndige su-uppe til aftensmad,
yndige suppe til aftensmad,
yndige suppe til aftensmad.
Y-yndige su-uppe, y-yndige su-uppe,
yndige, ynDIGE SUPPE!"

"En gang til!" råbte griffen, og den forlorne skildpadde var netop begyndt at synge igen, da man hørte nogen råbe på afstand: "Retten er sat!"
"Kom!" råbte griffen. Så greb den Alice i hånden og styrtede af sted uden at bryde sig om resten af sangen.

"Hvad er det for en ret?" gispede Alice, mens hun løb. Men griffen svarede bare: kom! og løb endnu stærkere, mens nogle melankolske ord, båret af vinden, nåede deres ører med en svagere og svagere klang -.

Y-yndige su-uppe til aftensmad,
yndige, yndige suppe!"

Kapitel 11 - Hvem stjal kagerne?

Da de kom, sad hjerter konge og hjerter dame på deres trone omgivet af en stor skare, der bestod af de forskelligste skabninger: - en mængde små fugle og andre dyr samt alle kortene! Hjerter knægt stod foran dem i lænker og bevogtet af to soldater. Den hvide kanin stod ved siden af kongen, med en trompet i den ene hånd og en pergamentsrulle i den anden. Midt i retssalen var der anbragt et bord - med et stort fad kager. De så' så lækre ud, at Alice blev helt sulten ved synet af dem. "Bare de dog snart ville fælde dommen," tænkte hun, "så kagerne kunne gå rundt!" Men da der åbenbart ikke var udsigt til det, begyndte hun at se sig omkring for at få tiden til at gå.

Alice havde aldrig før været i en retssal, men hun havde læst om den slags ting i bøgerne, og hun blev vældig glad, da hun opdagede, at hun vidste besked med næsten det hele ... "Det der er dommeren," sagde hun til sig selv, "for han har en stor paryk på."

Dommeren var ingen andre end - kongen selv. Og da han havde kronen oven på parykken, så han slet ikke ud til at have det rart, og det var heller ikke særlig klædeligt.

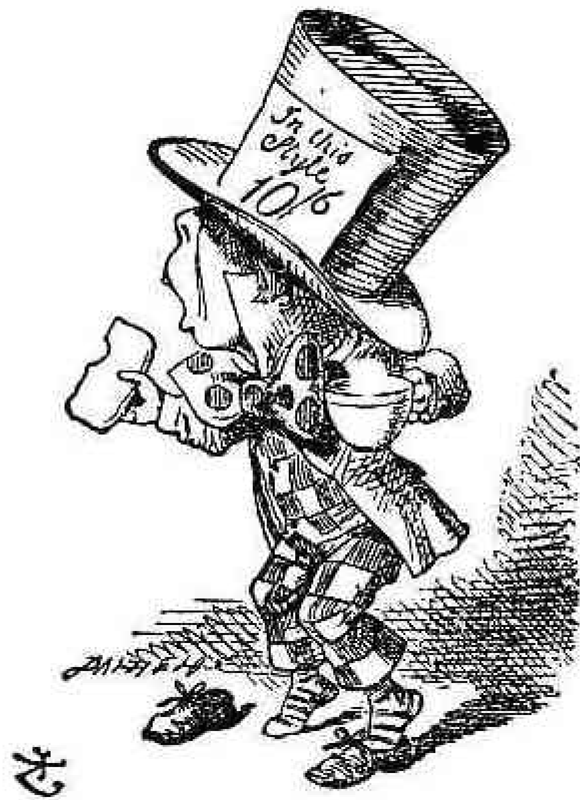
"Og det der er nævningenes plads," tænkte Alice, "og de tolv væsener (hun måtte bruge ordet "væsener", fordi nogle af dem var firfoddede dyr, og nogle var fugle), må så være ... nævningene." Det sidste ord gentog hun flere gange for sig selv - hun var nemlig ikke så lidt stolt over, at hun kendte det udtryk. "Der er vist ikke ret mange piger i min alder, som ved, hvad *det* betyder," tænkte hun. Og det havde hun sikkert ret i!
De tolv nævninge skrev alle sammen meget ivrigt på deres tavler. "Hvad er det egentlig, de laver?" hviskede Alice til griffen. "Der kan da ikke være noget at skrive endnu - forhøret er jo ikke begyndt!"
"De skriver deres navn," hviskede griffen til svar. "De er bange for at glemme det, inden sagen er forbi."
"Sikke nogle tossehoveder!" sagde Alice forarget og med høj stemme, men hun holdt hurtigt inde, for den hvide kanin råbte: "Stille i retten!", og kongen tog sine briller på og kiggede sig ivrigt omkring for at se, hvem det var, der havde talt.
Alice kunne se, at nævningene skrev "sikke nogle tossehoveder" på deres tavler - ja, hun så det så tydeligt, som om hun stod og kiggede dem over skulderen! Hun opdagede endogså, at en af dem ikke kunne stave "tossehoved" og derfor måtte spørge sin sidemand til råds. "De tavler må sandelig komme til at se godt ud, inden det hele er forbi," tænkte Alice.
En af nævningene havde en griffel, der gav en skrigende lyd fra sig. Det *kunne* Alice naturligvis ikke holde ud. Hun gik derfor hele salen rundt, indtil hun stod lige bag ved ham, og det lykkedes hende snart at tage griflen fra ham. Hun gjorde det så hurtigt, at den stakkels lille nævning (det var firbenet Edvard) slet ikke kunne begribe, hvor den blev af. Og da han havde ledt forgæves efter den overalt, måtte han resten af tiden skrive med den ene finger. Men det havde han ikke megen glæde af, eftersom den ikke satte noget mærke på tavlen.
"Herold, læs anklagen op!" sagde kongen.
Så blæste den hvide kanin tre gange i sin trompet, åbnede pergamentsrullen og læste:

"Hjerter dames dagværk
af kager og bagværk
tog hjerter knægt
i sin varetægt!"

"Overvej jeres kendelse!" sagde kongen til nævningene.
"Ikke endnu, ikke endnu!" afbrød kaninen hurtigt. "Der er mange ting at ordne først ..."

"Kald det første vidne ind," sagde kongen. Så blæste kaninen tre gange i sin trompet og råbte: "Første vidne!"
Det første vidne var hattemageren. Han kom ind med en tekop i den ene hånd og et stykke smørrebrød i den anden. "Deres Majestæt må undskylde," begyndte han, "- at jeg tager dette med herind, men jeg var ikke rigtig færdig med at drikke te, da man sendte bud efter mig."

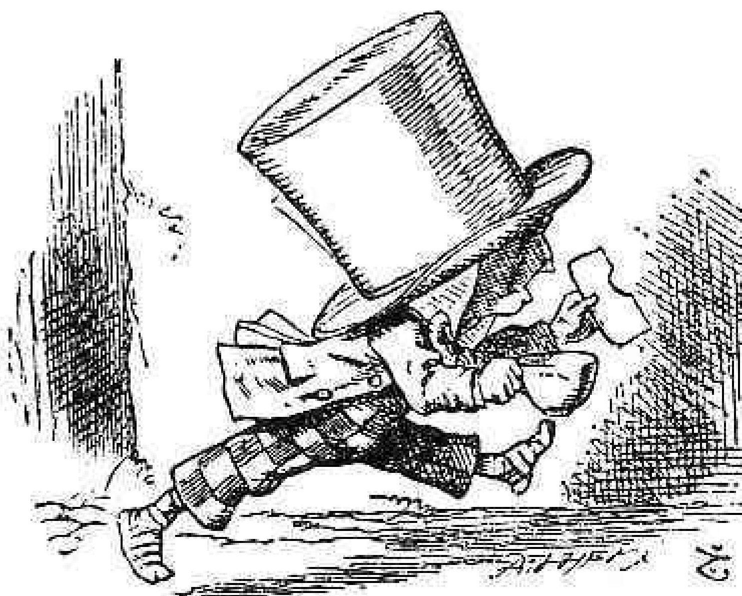
"Du *burde* have været det," sagde kongen. "Hvornår begyndte du?"
Hattemageren så på haren, der var fulgt med ham ind i retssalen, arm i arm med syvsoveren. "Jeg *tror* nok, det var den fjortende marts," sagde hattemageren.
"Femtende," sagde haren.
"Sekstende," tilføjede syvsoveren.
"Skriv det ned," sagde kongen til nævningene, og de skrev meget ivrigt alle de tre datoer på deres tavler, lagde tallene sammen og regnede ud, hvor mange kroner og ører det blev.
"Tag din hat af," sagde kongen til hattemageren.
"Det er ikke min hat," svarede han.
"Stjålet!" udbrød kongen og vendte sig om mod nævningene, der straks skrev det ned.
"Jeg sælger hatte," tilføjede hattemageren som en slags forklaring. "Jeg har ikke selv nogen hat. Jeg er hattemager."
Nu tog dronningen sine briller på og begyndte at stirre stift på hattemageren, der blev både bleg og urolig.
"Kom frem med din forklaring," sagde kongen, "og vær ikke nervøs, ellers lader jeg dig halshugge - og det på stedet!"

Dette syntes ikke ligefrem at opmuntre vidnet - han flyttede ustandselig fødderne, kiggede ængsteligt på dronningen og bed i sin forvirring et stort stykke af tekoppen i stedet for af smørrebrødet.
I det samme blev Alice grebet af en underlig fornemmelse, der i høj grad forvirrede hende, indtil hun forstod, hvad det var: hun begyndte at vokse igen! Først ville hun rejse sig op og forlade retssalen, men så kom hun på andre tanker og besluttede at blive - så længe der var plads til hende.

"Kunne du ikke lade være med at klemme mig sådan," sagde syvsoveren, der sad ved siden af hende. "Jeg kan næsten ikke trække vejret."
"Jeg kan ikke gøre for det," sagde Alice meget spagfærdigt. "Jeg er i færd med at vokse."
"Du har ikke lov til at gro *her*," sagde syvsoveren.
"Sikke noget vrøvl," sagde Alice mere dristigt, "du vokser jo også."
"Ja, men jeg vokser med en nogenlunde rimelig fart, og ikke på en så latterlig måde," sagde syvsoveren gnavent og gik over i den anden side af salen.

I al denne tid havde dronningen stirret uafbrudt på hattemageren, og i det Øjeblik, syvsoveren gik tværs gennem salen, sagde hun til en af retsbetjentene: "Bring mig fortegnelsen over sangerne ved den sidste koncert!" Og dette fik den stakkels hattemager til at skælve sådan, at skoene rystede af begge hans fødder.
"Kom så med din forklaring!" gentog kongen vredt. "Ellers lader jeg dig halshugge, hvad enten du er nervøs eller ikke."
"Jeg er en fattig mand, Deres Majestæt," begyndte hattemageren med skælvende stemme, "og jeg var ikke begyndt på min te - ikke for en uge siden eller deromkring - og så var der det med smørrebrødet, der blev så tyndt - og teen som tindrede -."
"Hvad var *det*, som tindrede?" spurgte kongen.
"Det *begyndte* med te," svarede hattemageren.
"Ja, naturligvis, begynder tindre med t," sagde kongen strengt. "Tror du, jeg er idiot? Fortsæt!"
"Jeg er en fattig mand," fortsatte hattemageren, "og næsten alting tindrede - det var bare haren, som sagde ..."
"Nej, det gjorde jeg ikke," afbrød haren ivrigt.
"Jo, du gjorde!" sagde hattemageren.
"Jeg benægter det!" sagde haren.
"Haren benægter det," sagde kongen. "Udelad det -."
"Men syvsoveren sagde i hvert fald ..." fortsatte hattemageren og vendte sig ængsteligt om for at se, hvorvidt den også ville benægte det. Men syvsoveren benægtede ikke noget, eftersom den sov trygt.
"Men hvad sagde syvsoveren egentlig?" spurgte en af nævningene.
"Det kan jeg ikke huske," sagde hattemageren.
"Du skal huske det," bemærkede kongen. "Ellers lader jeg dig halshugge."
Den ulykkelige hattemager tabte både sin kop og smørrebrødet. Dernæst faldt han på knæ. "Jeg er en sølle, fattig mand, Deres Majestæt," begyndte han.
"Du er en meget sølle *taler*, " sagde kongen.

Her råbte et af marsvinene "bravo!", men blev øjeblikkelig "undertrykt af retsbetjentene". (Da det her måske er lidt vanskeligt at forstå, skal jeg forklare, hvordan det gik til. De havde en stor lærredspose, der kunne lukkes med en snor. De puttede marsvinet i posen - med hovedet nedad - og så satte de sig på det og "undertrykte" det grundigt.)
"Det var morsomt at se, hvordan det egentlig går til," tænkte Alice. "Jeg har så ofte læst i aviserne, i slutningen af retsreferaterne: "Tilhørerne gav deres bifald tilkende, og det blev straks undertrykt af retsbetjentene," men jeg har aldrig forstået, hvad det egentlig betød, før nu."
"Hvis det er alt, hvad du ved om sagen, kan du gå ned ..." fortsatte kongen.
"Jeg kan ikke komme længere ned," sagde hattemageren. "Jeg står jo på gulvet."
"Så kan du *sætte* dig ned," sagde kongen.
Nu råbte det andet marsvin hurra og blev bragt til tavshed på samme måde.
"Nå, ja, nu slap vi da af med marsvinene!" tænkte Alice. "Så vil det sikkert gå lettere."
"Jeg ville egentlig gerne drikke min te færdig," sagde hattemageren og kiggede ængsteligt på dronningen, der var i færd med at læse fortegnelsen over sangerne.
"Du kan gå," sagde kongen. Og hattemageren styrtede ud af retssalen og gav sig ikke engang tid til at tage skoene på.

"- og hug hovedet af ham udenfor," sagde dronningen til en af retsbetjentene. Men hattemageren var langt borte, inden betjenten nåede hen til døren.
"Kald det næste vidne ind!" sagde kongen.
Det næste vidne var hertugindens kokkepige. Hun holdt peberbøssen i hånden, og Alice havde allerede gættet, hvem det var, før hun kom ind, eftersom alle de tilhørere, der stod nede ved døren, begyndte at nyse på en gang.
"Kom frem med din forklaring!" sagde kongen.
"Nej, jeg vil ikke," sagde kokkepigen.

Kongen kiggede uroligt på den hvide kanin, der hviskede: "Deres Majestæt må krydsforhøre *dette* vidne."
"Nå ja - må jeg det, så må jeg det!" sagde kongen og så meget ulykkelig ud. Han lagde armene over kors, rynkede øjenbrynene, indtil hans øjne var næsten helt borte, og sagde så til kokkepigen, med sin dybeste stemme: "Hvad laver man kager af?"
"Af peber - hovedsagelig," sagde kokkepigen. "Af sirup," sagde en søvnig stemme bag ved hende.
"Kvæl den syvsover," råbte dronningen. "Hug hovedet af den syvsover! Jag den syvsover ud af salen! Undertryk den! Knib den! Af med dens knurhår!"
I flere minutter herskede der vild forvirring i retssalen, indtil man omsider fik jaget syvsoveren ud. Og da der atter var blevet ro, var kokkepigen forsvundet.

"Det er ligemeget!" sagde kongen lettet. "Kald det næste vidne ind!" - Så sagde han med sagte stemme til dronningen: "Kære du, det her vidne må du virkelig krydsforhøre. Jeg har en skrækkelig hovedpine."
Alice så på den hvide kanin, da den undersøgte listen, og hun var meget nysgerrig efter at se, hvem det næste vidne var. "For *endnu* har de da ikke fået ret meget at vide," sagde hun til sig selv. Tænk dig derfor hendes forbavselse, da den hvide kanin ... med sin pibende stemme ... råbte navnet: "Alice!"

Kapitel 12 - Alice optræder som vidne

"Her!" råbte Alice, og i øjeblikkets forvirring glemte hun fuldstændig, hvor meget hun var vokset i løbet af de sidste minutter. Hun sprang op i en sådan fart, at hun væltede dommerskranken med kanten af sin kjole, så alle nævningene faldt ned i hovedet på tilhørerne. Og der lå de nu og sprællede! Hun kom uvilkårligt til at tænke på den skål med guldfisk, hun havde været så uheldig at vælte for en ugestid siden.

"Ah, undskyld!" råbte hun meget forskrækket og begyndte at samle dem op igen, så hurtigt hun kunne - hun tænkte nemlig hele tiden på sit uheld med guldfiskene og havde ligesom på fornemmelsen, at de ville dø, hvis de ikke straks blev samlet op igen og anbragt på deres pladser.

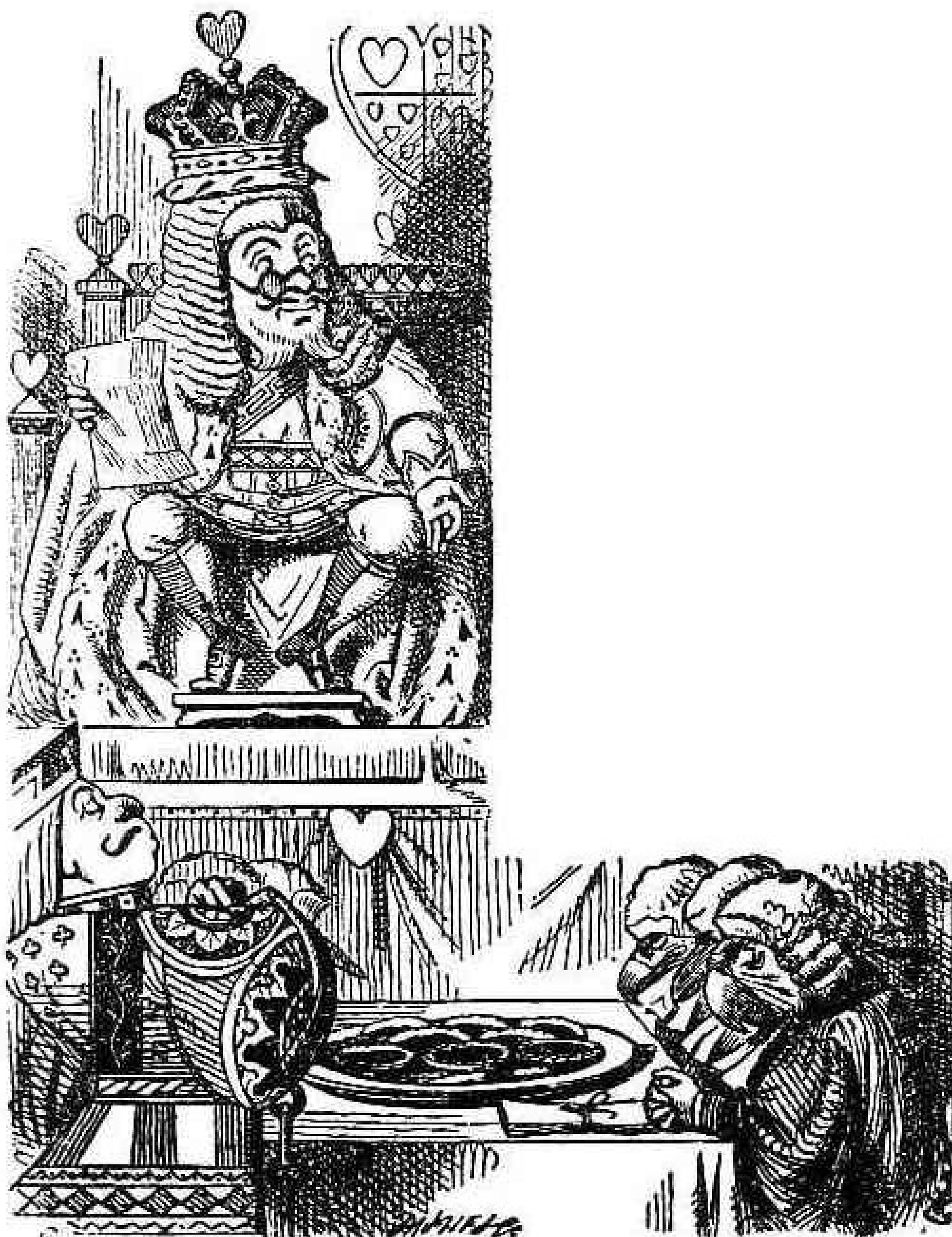
"Forhøret kan ikke genoptages," sagde kongen meget alvorligt, "før nævningene er på deres rette pladser - *allesammen*, " gentog han med stærkt eftertryk og så stift på Alice.

Alice kiggede på nævningene og opdagede, at hun i sit hastværk havde sat firbenet på hovedet, og det arme, lille kræ krummede halen på en højst ynkelig måde og kunne slet ikke røre sig. Hun greb det straks og satte det rigtigt. "Det betyder sikkert ikke så meget," sagde hun til sig selv. "Jeg tror nemlig, det er ligegyldigt, hvad enten det har hovedet eller halen i vejret ..."

Så snart nævningene var kommet sig en smule efter forskrækkelsen, og man havde fundet - og afleveret - deres tavler og grifler, begyndte de meget ivrigt at skrive en redegørelse for den ulyksalige begivenhed. Den eneste, der ikke foretog sig noget, var firbenet; det var tilsyneladende så udmattet, at det kun kunne sidde og stirre op i loftet med åben mund.

"Hvad kender du til det?" sagde kongen til Alice.
"Ingenting," svarede hun.
"*Absolut* ingenting?" vedblev kongen. "Nej, absolut ingenting," sagde Alice.
"Det her er meget vigtigt," sagde kongen og vendte sig om mod nævningene. De skulle netop til at skrive det på deres tavler, da den hvide kanin udbrød: "*U*vigtigt, mener Deres Majestæt naturligvis." Den sagde det i en meget ærbødig tone, men rynkede samtidig øjenbrynene og skar ansigt ad kongen.
"*U*vigtigt, mente jeg naturligvis," sagde kongen hurtigt og fortsatte halvhøjt for sig selv: "Vigtigt - uvigtigt - vigtigt - uvigtigt -", som om han ville prøve, hvilket ord der lød bedst.

Nogle af nævningene skrev "vigtigt" og andre "uvigtigt". Alice kunne se det, for hun stod så tæt ved dem, at hun kunne kigge ned på deres tavler. "Men det gør jo ikke noget," tænkte hun.

Kongen, der i nogen tid havde skrevet flittigt i sin lommebog, råbte nu: "Stille i retten!" og læste op af bogen: "Regel nummer 42. *Enhver person, der er mere end en mil høj, skal forlade retssalen*."

Alle kiggede på Alice.
"Jeg er ikke en mil høj," sagde Alice. "Jo, du er," sagde kongen.
"Næsten to mil," tilføjede dronningen.
"Nå ja, men jeg går ikke alligevel," sagde Alice. "Det er desuden ikke nogen rigtig regel - Deres Majestæt lavede den jo lige nu!"
"Det er den ældste regel i hele bogen," sagde kongen.
"Så burde den være nummer et," sagde Alice.
Kongen blev bleg og lukkede hurtigt bogen. "Overvej kendelsen," sagde han til nævningene med sagte og skælvende stemme.
"Der er flere vidneforklaringer endnu, med Deres Majestæts tilladelse," sagde den hvide kanin og rejste sig i en fart. "Vi har lige netop fundet dette papir."
"Hvad står der indeni?" spurgte dronningen.
"Jeg har ikke åbnet det endnu," sagde den hvide kanin, "men det lader til at være et brev, skrevet af fangen til - til en eller anden."
"Ja, det må det vel være," sagde kongen, "med mindre det er skrevet til ingen - men det er jo ikke så almindeligt."
"Hvem er det adresseret til?" spurgte en af nævningene.

"Det er slet ikke adresseret," sagde den hvide kanin. "Der er ikke skrevet noget *udenpå*. " Den foldede papiret ud, mens den talte, og tilføjede: "Det er i øvrigt ikke noget brev - det er vers."
"Er de skrevet med fangens håndskrift?" spurgte en anden af nævningene.
"Nej, det er de ikke," sagde den hvide kanin, "og det er det allermærkeligste." (Alle nævningene så meget betænkelige ud.)
"Han må have efterlignet en andens håndskrift." sagde kongen. (Alle nævningenes ansigter klarede op igen.)
"Undskyld, Deres Majestæt," sagde hjerter knægt, "jeg har ikke skrevet dem, og ingen kan bevise, at jeg har gjort det - for der står ikke noget navn under."
"Hvis du ikke har sat dit navn under," sagde kongen, "så gør det kun sagen værre. Du *må* have skrevet dem i en ond hensigt - ellers havde du vel sat dit navn under som en hæderlig mand."
Her klappede alle i hænderne; det var også de første fornuftige ord, kongen havde sagt den dag. "Det *beviser*, at han er skyldig," sagde dronningen.
"Det beviser ingenting!" sagde Alice. "I ved jo ikke engang, hvad versene handler om!"
"Læs dem," sagde kongen.

Den hvide kanin tog sine briller på. "Hvor ønsker Deres Majestæt, jeg skal begynde?" spurgte den.
"Begynd ved begyndelsen," sagde kongen alvorligt, "og fortsæt, indtil du kommer til slutningen. Og hold så op!"

Nu læste den hvide kanin disse vers:

"De fortalte mig, du var hendes gæst,
og til ham har de omtalt mig.
Hendes vidnesbyrd om mig var allerbedst,
men svømme kunne jeg ej.

Han lod dem vide, jeg ikke kom.
(Det ved vi er sandt og vist!)
Men kræver hun svar, må jeg spørge om,
hvad der bli'r af dig tilsidst?

Jeg gav hende en, og ham gav de to,
du gav os tre eller fler.
Men først hos dig faldt de helt til ro,
og mine var de ej mer.

Hvis jeg eller hun tilfældigvis
bli'r fanget i dette net,
så kan både hun og jeg befries,
hvis ikke du ta'r det for let.

Min tanke var jo, at du, min ven,
(før hendes sygdom tog ve')
måske havde været forhindringen
mellem os - mellem ham og det.

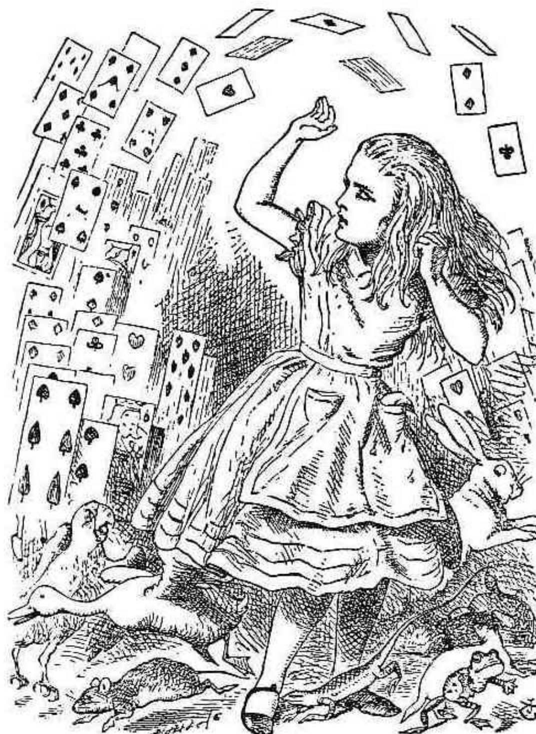
Lad ham ikke forstå, de stod hende næst,
for dette er - mener nu jeg -
en hemmelighed, der bevares bedst
mellem os, mellem dig og mig."

"Det er noget af det vigtigste, der endnu er kommet frem i denne sag," sagde kongen og gned sig i hænderne. "Lad nu derfor nævningene ..."
"Hvis nogen af dem kan forklare det," sagde Alice (hun var vokset så meget i de sidste minutter, at hun ikke var det mindste bange for at afbryde ham), "så vil jeg give ham en præmie! *Jeg* tror ikke, der er gnist af mening i det."

Alle nævningene skrev på deres tavler: "*Hun* tror ikke, der er gnist af mening i det," men ingen af dem gjorde noget forsøg på at forklare versene.

"Hvis der ikke er nogen mening i dem," sagde kongen, "sparer det os for en masse besvær - så behøver vi jo ikke at lede efter den! Og dog!" fortsatte han, idet han bredte papiret ud på sine knæ og kiggede på det med et øje, "synes jeg, jeg kan spore nogen mening i disse vers - *men svømme kunne jeg ej* - du kan vel ikke svømme, kan du?" - tilføjede han og vendte sig om mod hjerter knægt.

Hjerter knægt rystede bedrøvet på hovedet. "Ser jeg sådan ud?" spurgte han. (Og det gjorde han absolut ikke, eftersom han var lavet helt og holdent af pap.) "Nej, det indrømmer jeg," sagde kongen og mumlede nogle andre verslinier for sig selv: "*Det ved vi er sandt og vist* - det er naturligvis nævningene - *Jeg gav hende en og ham gav de to* - nå, det er da klart, at det må være det, han gjorde med kagerne ..."
"Men så står der jo: *Først hos dig faldt de helt til ro ...* " sagde Alice.
"Ja, der er de jo!" sagde kongen triumferende og pegede på de kager, der stod på bordet. "Intet kan være tydeligere end det ... Og så kommer: *Før hendes sygdom tog ve'* - du har jo aldrig været syg, vel?" sagde han til dronningen.
"Aldrig!" svarede dronningen rasende og kastede samtidig et blækhus i hovedet på firbenet. Den ulykkelige, lille fyr var holdt op med at skrive på tavlen med sin finger, da den opdagede, at det ikke nyttede noget, men nu skyndte den sig at begynde igen - og brugte, så længe det varede, det blæk, der drev ned over dens ansigt.
"Så er det altså versene, der er noget *sygeligt* ved," sagde kongen og kiggede sig omkring i salen med et smil. Men der var dødsstille.
"Det var en morsomhed!" sagde kongen fornærmet, og nu lo de alle sammen.
"Lad nævningene overveje kendelsen," sagde kongen for omtrent tyvende gang i løbet af den dag.
"Nej, nej!" sagde dronningen. "Først dommen - så nævningenes udtalelse!"
"Sikke noget snak!" sagde Alice højt. "Hvad vil det sige - dommen først?"
"Hold mund!" sagde dronningen og blev helt ildrød i ansigtet.
"Nej, jeg vil ikke!" svarede Alice.
"Af med hendes hoved!" skreg dronningen så højt, hun kunne. Men ingen rørte sig.
"Hvem bryder sig om jer?" sagde Alice (hun havde nu fået sin sædvanlige størrelse). "I er jo bare et spil kort!"

Nu fløj alle kortene højt op i luften og regnede ned over hende. Hun udstødte et lille skrig - halvt af forskrækkelse og halvt af vrede. Samtidig for søgte hun at slå dem fra sig og - opdagede, at hun lå nede ved søen med hovedet i sin søsters skød ... og at søsteren forsigtigt fejede nogle visne blade bort, der var flagret ned i hendes ansigt fra træerne.

"Vågn op, kære Alice!" sagde hendes søster. "Du har sandelig sovet længe!"
"Jeg har haft sådan en mærkelig drøm!" sagde Alice og fortalte sin_ søster - så godt hun kunne huske det - alle de besynderlige ting, du lige har læst om. Da hun var færdig, kyssede søsteren hende og sagde: "Ja, det var virkelig en underlig drøm, kære Alice - men løb nu ind og drik din te, klokken er mange." Så rejste Alice sig op og løb ind, men hun tænkte hele tiden på den mærkelige drøm, hun havde haft.

Søsteren blev siddende på samme sted, da Alice var løbet ind. Hun holdt hånden under kinden, kiggede på solnedgangen og tænkte på Alice og alle hendes mærkelige oplevelser, indtil hun også begyndte at drømme på *sin* måde ...

Først drømte hun om den lille Alice selv - hun sad atter med de små hænder foldede i sit skød og så på hende med sine klare, levende øjne ... hun kunne høre tonefaldet i hendes stemme og se, hvordan hun slog med nakken - på sådan en pudsig måde - for at det ustyrlige hår ikke skulle falde ned i øjnene på hende - hvad det *altid* gjorde! - og mens hun lyttede eller syntes, hun lyttede, myldrede alle de underlige skabninger frem, som søsteren havde drømt om ...

Det suste i det høje græs ved hendes fødder, da den hvide kanin ilede forbi - den forskrækkede mus plaskede gennem det nærmeste vandløb - hun kunne høre tekopperne rasle, da haren og dens venner indtog deres endeløse måltid - og dronningens skingrende stemme, da hun dømte sine ulykkelige gæster til døden. Den lille griseunge på hertugindens skød nyste igen, mens fade og tallerkener fløj i stumper og stykker omkring den ... endnu en gang fyldtes luften af griffens skrig - firbenets griffel hvinede - marsvinene jamrede i posen - og man hørte den stakkels forlorne skildpadde hulke i det fjerne ...
Hun sad der med lukkede øjne og troede næsten, hun var i eventyrland, selv om hun godt vidste, at hun kun behøvede at åbne øjnene - så ville alt blive virkeligt igen -. Græsset suste, men det var blot vinden. Vandet krusede sig, men det var sivene, der svajede. De klirrende tekopper var fårenes ringlende bjælder, og dronningens gennemtrængende stemme var blot hyrdedrengens råb ... Og barnets nysen, griffens skrig og alle de andre mærkelige lyde var kun larmen fra bondegården, hvor man arbejdede flittigt - og det var køernes brølen - langt borte - der lød som den forlorne skildpaddes dybe suk.

Til sidst så hun for sig, hvordan hendes kære, lillesøster engang med tiden selv ville blive stor, og hvorledes hun stadig ville bevare barnets troskyldige og kærlige sind. Så ville hun samle andre små børn omkring sig, og *deres* øjne ville stråle af begejstring, når de hørte alle de vidunderlige historier - måske netop om eventyrlandet, som hun havde drømt om i længst forsvundne tider. Og hun ville tage del i alle deres små sorger og glæder ... leve med dem ... og mindes sin egen barndom og dens lykkelige sommerdage.

Den danske tekst stammer fra "Alice i Eventyrland" oversat af Kjeld Elfelt, digtene oversat af Mogens Jermiin Nissen, udgivet på forlaget Spektrum 1964, Gyldendals Bogklub 1977.

Tekstkilde: http://www.ebbemunk.dk/index.html

Alice"s Adventures in Wonderland blev første gang oversat til dansk i 1875. Da hed Alice Marie og Wonderland Vidunderland. I 1930 fik hun sit rigtige navn også på dansk, og Wonderland blev til Eventyrland.